

Illustreret Givende

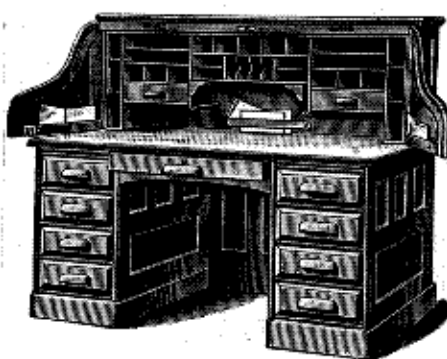
Nr. 21.

Søndag den 23. Februar 1902.

43. Bind.

Udkommer hver Søndag. — 3 Kr. Kvartalet. Enk. Nr. 50 Øre.

Annoncepris 0.50 Øre, For siden 0.35 Øre pr. Pettilline. Stigende Rabat for længere Tids Avertering. Annonce-Ekspedition: Nørregade 16, Telefon 17659

Magasin du Nord

har Eneforhandlingen for Danmark af svenske Skriveborde fra Atvidabergs Snickerifabrik. Ved deres smagfulde Udstyrelse og overordentlig omhyggelige Udførelse overgaar disse praktiske og bekvemme Skriveborde paa alle Omraader det amerikanske Fabrikat.

Priserne, der ere betydelig billigere end for de amerikanske Borde, variere fra

Kr. 120 til Kr. 380.

Stort Udvalg af Møbler til Kontorbrug.

Etablisementet lukkes Kl. 6.

Sæber.

Engelske og franske Toiletseber i stort Udvalg.

F. C. Vilsoft,
22 Amagervej.

ORGEL-Harmoniums

fra 120 Kr. 10 % mod Contant. 5 Aars Garanti. Leje og Afbetaling. Forlang Prislister Nr. 7. Petersen & Steenstrup, Axelhus 2 D. Kbhvn. B.

ELEKTRISK BUREAU
ANLÆG REPARATION VEDLIGEHOLD
BOLDHUSGADE KØBENHAVN. K. TELF 9623

Villiam Callesen Kul-Cokes Briketter
Ved Stranden 12.

Kamelulds Sengetæpper og Lagener.

Særlig at anbefale for Personer, der lider af Nervøsitet, Gigt, Rheumatisme og ikke kan holde Varmen i Sengen, uundværlig paa Rejser.

Faas kun i **Jægers Normal-Beklædnings-Udsalg, Østergade 61.**

Fergan

(eneberettiget)

Organisk Jern-Solution (Leerbeck & Holm).

Denne nylig opfundne Jern-Mikstur indeholder ifølge Professor Steins Analyse al Jernet i organisk Forbindelse som Albuminat, svarende til de røde Blodlegemers naturlige Jernforbindelse. — Fergan angriber ikke Tænderne og er af fortreffelig Virkning i Tilfælde af Blodmangel, Blegtsot og Svækkelsestilstande, saavel hos Voksne som Børn. — Fergan er overordentlig velmagende og appetitvækkende. — Faas med Brugsanvisning paa Apothekerne i Flasker à 1,65.

Oluf Schæbel. Kunstsmederi.

G1. Kongevej 131.

Telefon 2938.

Udstillingslokale. Udsalget for dansk Kunstindustri, Nygade 4. Telefon 7775.

Allcock's PLASTERS

(etableret i Amerika 1847.)

ALLCOCK'S PLASTERS er et Hjælpemiddel mod

Reumatisme,

Lændesmerter,

Hofteværk,

Forkølelser,

Hoste,

Brystsvaghed,

Rygsvaghed,

etc. etc.

ALLCOCK'S ere de eneste uforfælskede, ægte og paalidelige porøse Plasters, som fremstilles, forlang derfor altid ALLCOCK'S.

BENYTT INTET ANDET.

SÆLGES PAA ALLE APOTEKER.

Dersom de har Ligtørne, benyt da Allcock's Ligtørne Plasters.

Vinolia Soap & Cream

faas hos

Breining, Ny Østergade 2.

Kurvemøbler, eget Fabrikat.

R. Wengler,
Amagervej 7.

Illustr. Katalog over hele Møblements tilsendes gratis.

Kul, Koks, Briketter. Det Danske Kulkompagni

Vimmelskiftet 42.1. (Jorcks Passage).

Gas-Stegeovne og lukkede Kogeapparater.

H. B. Flyge.

Gothersgade 20 Telefon 624.

GOLFERS

Whisky.

Kr. 1.50.

Firmaet H. G. Raasehou, Kbhvn.

STORMBROEN

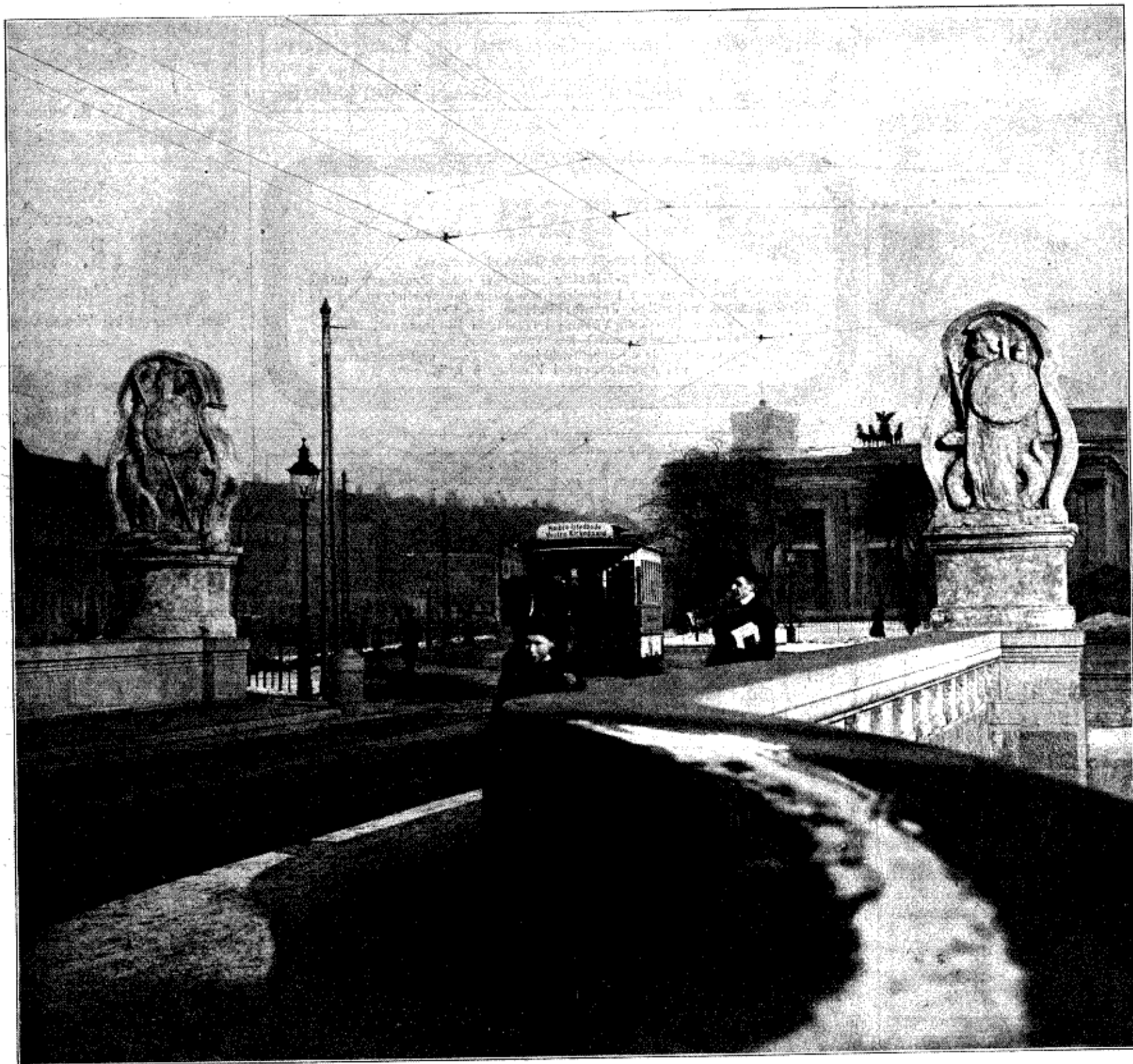
ARKITEKT *Martin Nyrop* er en Mand med Ideer. Ideerne myldrer ud af hans Hjerne, mange fortræffelige, enkelte lidt for bizarre. Der er ingen Tvivl om, at Virkeligheden ofte overrasker ham selv, i alt Fald overrasker den andre.

Saaledes med Stenene paa Stormbroen. Hr. Nyrop har i Forening med *Niels Skovgaard* komponeret to store, dekorative Stene, der er bleven

De vender Fronten mod Broen og Bagsiden mod Slotsholmen; de er skjoldformede og forsynede med Reliefs, symbolistiske Fremstillinger af nordisk og antik Kultur; paa den ene ses Odin med Ravenne og Ulvene, paa den anden Pallas Athene med den kloge Slange, begge klædte i Rustning med Spyd og Skjold. Bagsiden er svagt buet og blank, men det er formodentlig Kunstnernes Mening at dekorere den med indridsede Linier og Ornamenter eller Inskriptioner. Saa vidt jeg kan forstaa, har vore pragtfulde gamle Runestene foresvævet dem

at paapege Stedet, hvor den gamle By begynder; den opstillede Prøve virkede i høj Grad dekorativt, men i Stedet for at opfatte og beundre Helheden, fordybede man sig i Lurblæserens Stilling, Kapitælets Form og mange andre Enkeltheder, som kunde ændres med et Penselstrøg.

Og ganske paa samme Maade er man optraadt lige over for Stenene paa Stormbroen; man har fæstet Opmærksomheden ved det ufuldkomne og tilfældige, det ufærdige, i Stedet for at tænke paa Helheden. Man har med andre Ord sét smaaligt

DEN NYE STORMBRO

opstillet hver paa sin Side af Broen, som for at markere Indgangen til Slotsholmen. Disse Stene har, og til Dels med Urette, vakt Forargelse hos det store Publikum. Man har fundet, at de generede Udsigten til Thorvaldsens Museum; man har fundet, og det er rigtigt, at de var altfor store, men man har ikke haft tilstrækkeligt Fremsyn og Fantasi til at forstaa den Virkning, de i Virkeligheden vil komme til at gøre, naar de en Gang er fuldt færdige. De opstillede Stene er nemlig kun et Forsøg, et raat Udkast, som kun giver et svagt Billede af, hvad der tilsigtes.

som Forbillede, og her ligger jo tilstrækkelig frø-dige Motiver.

Blot det nu ikke gaar med disse Stene, som det gik med de to Søjler med Lurblæserne, en anden af Arkitekt Nyrops fortræffelige Ideer, der desværre ikke fandt den Tilslutning, den fortjente. Københavnerne er nogle sære Mennesker; de fortæller nok, at de holder af deres By, men saa snart der fremkommer originale og selvstændige Planer til dens Forskønnelse, stiller de sig saa underligt umedgørligt og uforstaaende lige over for dem. Det var netop en udmærket Tanke paa denne Maade

i Stedet for at sé stort; saaledes har man saa ofte gjort, og saaledes vil man formodentlig bestandig vedblive at gøre.

E—e

Nr. 21

Udkommer hver Søndag

Kjøbenhavn, den 23. Februar 1902

3 Kr. Kvartalet. Enk. Nr. 50 Øre

43. Bind

V. HØRUP

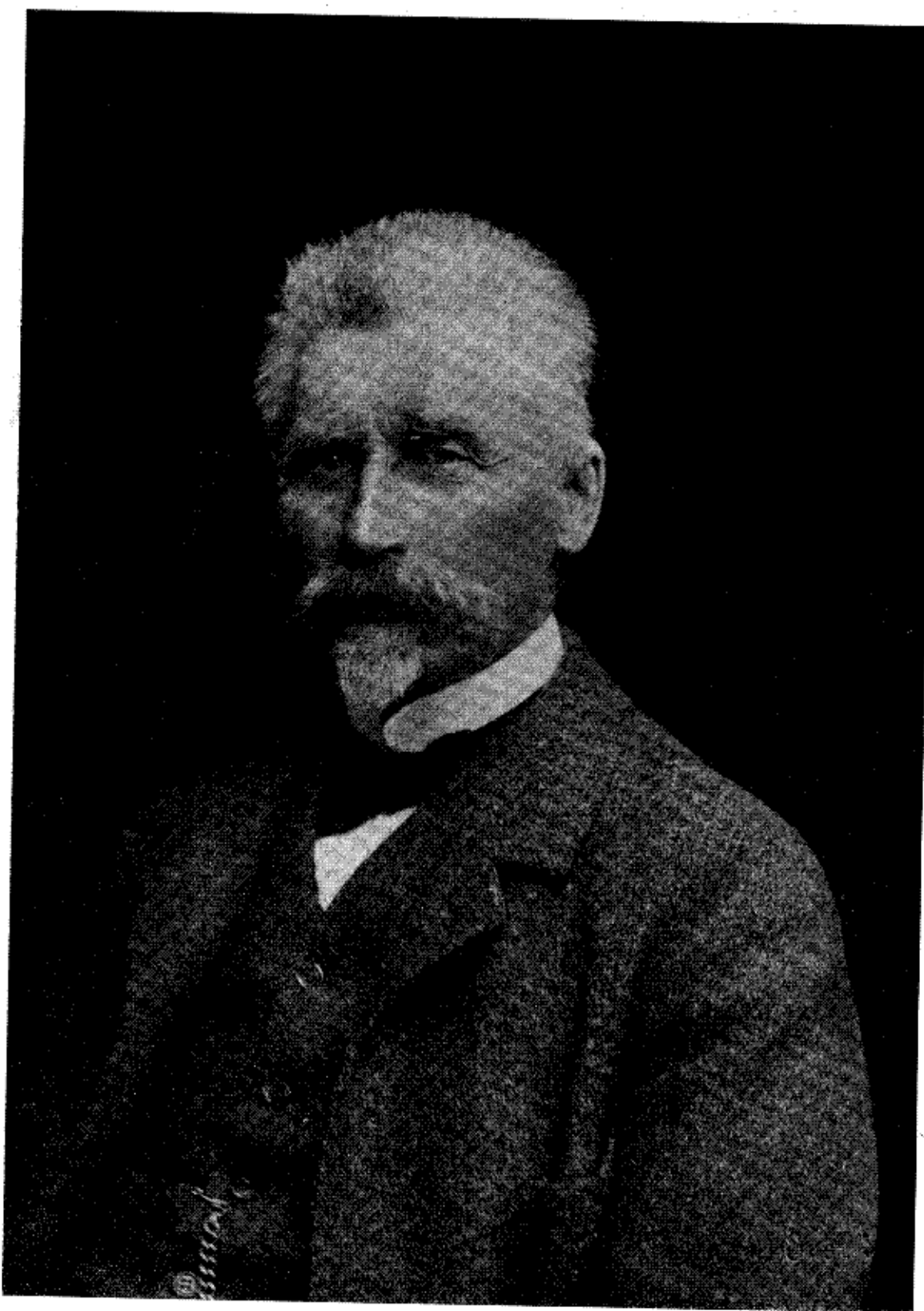
Nogle faa Ord til hans Billede. Istedetfor en Biografi, som kan findes i Haandbøger, og istedetfor en politisk Karakteristik, som vilde være kommet i alvorlig Modstrid med den, 'Illustreret Tidende' for nylig bragte.

MANGE HAR undret sig over de stærke Udtryk for Hengivenhed og Kærlighed, som Hørups Død har fremkaldt. Respekt, Ærbødighed, Beundring kan man forklare sig, men hvorledes har denne Mand, hvis Pen var haard og dypet i Beskhed, hvis Ord oftere formede sig som Spot end som Tilslutning, hvis Væsen var tillukket — hvorledes har netop han kunnet tiltrække Mennesker paa en ganske anden Maade end saa mange Mænd, hvis Ord og Pen og Person er idel Huldsalighed.

Thi man maa vide og ikke nu af Afskedsordenes Inderlighed og Varme lade sig vildlede: Hørups Væsen var fjærnt, utilgængeligt, tidligere næsten utilnærmeligt. »Han kendtes af de færre, han undveg de mange, ingen har han røbet sit lønlige Maal« — hedder det i Drachmanns skønne Mindedigt. Først i de sidste Aar kunde man tale om en bredere og muntre Hjørtelighed i hans Holdning. Samtale, som han før skyede, syntes ham nu ikke længer ukær. Der kom noget lyst over hans Ansigt samtidig med, at hans Haar og Skæg hvidnede.

Og dog var han stadig fjærnt. Han vandrede ene højt oppe over sine Omgivelser, og hvis han ikke saa vidt frem for sig med et eget træt Blik, saa betragtede han dem med et venligt overbærende Smil. De vedkom ham jo saa lidt.

De vedkom ham i Grunden mindre nu, da han beskæftigede sig velvillig med dem, end før da han allerhelst altid dannede et uoverskrideligt Bælte mellem sig og dem. Hans Ironi, der havde bundet i Jorden og Dagen, den Gang den lynende som et harmfuldt Vaaben borede sig ind i Modstanderens Liv, den steg nu hyppig til Himmels og blaanede væk i ugribelige Skyer. Harmen — en saare medborgerlig Følelse — forvandlede først til Foragt

Fot. af Fr. Riise.

V. Hørup

og var nu bleven Ligegyldighed. En ensom, olympisk Ligegyldighed.

Hvorfor bøjede da alle, der kom Hørup nær, sig for ham ikke blot i Beundring, men i Hengivenhed? Det er ikke nok at pege paa Tilslutningen til visse Ideer og Beundringen for hans livslange ukuelige Strid, for hans Vid og Kunst. Alt dette betinger ikke Kærlighed. Men maaske gives der slet ingen Forklaring? Hvem kan forklare, hvorfor han drages imod Havet og Skovene? Hvem kan udgrave den inderste Aarsag til at han elsker sit Hjemland, og at noget griber om hans Hjerte, naar han efter lang Tids Fravær paany genser det? Hørups Person bemægtigede sig os med en Naturmagts uforklarlige Selvfølgelighed. Der var intet Spørgsmaal om Gengæld. Var han fjern eller nær, utilgængelig eller bydende til Gæst. — Vi maatte. Heller ikke Danmark bliver jo spurgt om, hvad det yder til Gengæld —

OVRE RODE

RODIN'S »MANDEN FRA BRONCE- ALDEREN«

I Hr. Sven Langes smukke Artikel om Rodin (den 9. Febr.) er der indløbet en Fejltagelse, som jeg ikke kan undlade at berigtige.

Det siges, at der ved Opstillingen af »Manden fra Bronzealderen« er begaaet den Fejl at udelade Staven, og at den højt løftede venstre Arm — og hele Stillingen — derfor ikke begribes eller misforstaas.

Misforstaelsen er Hr. Sven Langes. Statuen skal ikke have nogen Stav.

Hverken Eksemplaret i Luxembourg, eller Gipsmodellen paa Rodin's Specialudstilling i Paris 1900 eller Glyptothekets Eksempel har eller har haft nogen Stav.

Det er ogsaa let at se ved at betragte Statuen; thi Haanden er knyttet paa en saadan Maade, at den ikke kan gribe om Noget.

Kunstnerens Tanke er: Idet Mennesket vaagner til Bevidsthed om sig selv, knytter det uvilkaarligt Haanden og tager sig til Hovedet.

CARL JACOBSEN

DET KGL. TEATER: DA VI VAR ENOG- TYVE — CASINO: BAGERMADAMMEN

BEUNDRINGSVÆRDIG er den faste Støbning og den fint gennemførte Udformning, i hvilken vor Nationalscene viser os et moderne Lystspil som Englænderen *Edmonds*: Da vi var enogtyve. Saa jævn og velhavende hyggelig og festlig oprørt er Stemningen straks anslaaet i dette Hjem, hvor fire halvgamle Ungkarle fejrer den Enes Fødselsdag med en Spille-Aften. Udenfor det friske Nattemørke og inde den stilfulde Komfort, som Aftenens lette Uorden og Cigar-Aske og tilfældige Glas kun gør mere hjemlig — og saa denne munter vrøvlende Tone, der slaar over i Rørthed ved Minderne om den tidligt afdøde Ven, som efterlod dem sin Søn, *Drengen*, der nu opdrages her hos Dick. Men bare han nu ogsaa opdrages ordentligt. . . . Han bliver rent overdaadigt forkælet; aa Snak, de andre hjælper jo med hver paa sin Maade. Og desuden er han jo nu forlovet med den søde unge Pige Tyllis, der ogsaa er i Huset hos Dick. — Saa kommer selve den unge Fyr drivende hjem, overstadig fuld, vrøvlende om sin *fiancée*, som rigtignok ikke er Fyllis.

God og sikker Kunst er der over denne første Akt, stigende i Spænding under den følgende, hvor det viser sig, at »Drengen« Udkaarne er en

Variété-Stjerne, som Firkloveret bestemmer sig til at købe for at aabne Øjnene paa ham. En saare indtagende Scene vil man finde. Ved en Brevforveksling har det faaet Udseende af, at det er Dick, som skal giftes med den exotiske Dame, og han har taget Skylden, for at dække sin Myndling. Fyllis fortvivler først, for hun elsker netop sin Velgører, men saa skrifter Drengen for hende, og i sin glade og kaade Elskovsfølelse driller hun nu Dick, æggende ham, underfundig og tirrende, ung og sejrssikker. Det var Fru Bloch, som i denne Rolle ganske bedaaede ved sin sikkert understregende Naturlighed, sit stilfærdigt virkende, tindrende Lune.

I det Hele taget maa Teatret tage sig den største Part af Æren for disse to første Akters Indtryk, der tilfulde naar det høje kunstneriske Standpunkt vor Nationalscene stadig ved at hævede. Det er ikke enkelte Kunstnere, saa lidt som en enkelt Mand, Scene-Instruktøren, hvem dette skyldes — skønt man stedse maa beundre Hr. *William Bloch* for den Scenesættelsens Mesterskab, med hvilken han sammenstemmer og uddyber og kaster Lys, saa at Livets Luft indfanges i Scenens Helhed og Harmoni. Nej, det er netop vort kgl. Teater, der i Kraft af sin høje Kultur og sin rige Tradition, gennem onde og gode Tider, har evnet at bevare sin Stilling som en Magt i dansk Aandsliv. Og denne stærke Stilling, der har Støttepunkter fra Holberg helt til Ibsen og det moderne Lystspil, trues vel ikke af den første den bedste Konkurrence, selv om denne ledes med al mulig Energi i den journalistiske Sans for Aktualitet.

Selve *Esmonds* Lystspil er, for disse Akters Vedkommende, ikke absolut daarligt. Hovedscenen i anden Akt virker endda baade vittig og naturligt elskværdig. Men meget betyder det ikke. Og dets sidste Halvdel taaler ikke indgaaende Kritik. Der er en stor Variété-Balklub med mange skønne, let-sindige Damer og en pragtfuld Trappe-Sal — men hele den Historie har franske Forfattere og hjemlige Efterlignere forlængst taget Nyheden og Duften af. Og selve Stykket gør egentlig kun Brug af en enkelt Scene, hvor Formynder og Myndling staar overfor hinanden og overfor den farlige Dame, som afslutter Konflikten ved at gaa sin Vej med en ældre Ven — skønt hun allerede er bleven gift med »Drengen«.

For et engelsk Publikum har dette Optrin maaske Sandsynlighed og Styrke. Os herhjemme falder det svært feuilleton-dramatisk. At det under alle Omstændigheder bryder Lystspillet Stil og Stemning, kan der vel ikke tvistes om. Men hvorfor ogsaa tvistes om æstetiske Kategorier. Selv de levedygtige af dem er jo ganske umoderne, og selvfølgelig bliver den indre Sandhed og Liv den afgørende Værdimaaler for Skuespillet.

Nuvel; lad os gaa over til sidste Akt. Der vender de tre af Sønnenne hjem og faar saa en Anelse om, at Fyllis elsker Dick. Som tre gamle, slikne Tanter gaar de da ind i Stuen ved Siden af for at vente paa den Forlovelse, der skal trøste deres Ven og slutte Stykket. Og det paa et Tidspunkt, hvor en virkelig Livssorg er styrtet ned over deres fælles Plejebarn, og de end ikke aner, om han har taget Livet af sig, eller hvor i Verden han er bleven af. Men den ædle Dick er af samme Støbning. Da hans Plejesøn vel er vendt hjem og har bestemt sig til at gaa i Krig, føler han sig evig tilfreds. Nu maa man stadig huske, at det alt i alt er Alvor med den stakkels unge Fyr — at Dick elsker ham som sin Søn, og at han nu, ung og uøvet, skal langvejs bort til Nød og Farer. Den ædle Dick er lige fornejet — han synger med i den samme vaudeville-søde Kysse-Melodi, der er Lystspillet Klapfinale.

Muligt at H. V. Esmond er en god Teaterskribent. God Digter — nej, det har vi ikke Lov til at tro. Der er visse psykologiske Grundlove, man ej tør synde imod, naar man vil skildre Mennesker og ikke blot i lystige og rørende Scener sammen.

Selv disse sidste Akter blev imidlertid taalelige, i enkelte Øjeblikke endda helt værdifulde takket være Scenesættelsens Uddybning og det næsten helt igennem udmærkede Spil. Hr. *Mantsius*, der ikke havde Ære af Stykkets Valg, fortjener høj Ros for sin Udførelse af Dick. Han forlænte ham med en Hjertelighed, en køn og fintfølelse Inderlighed, der ikke altid har været hans Kunsts Styrke, men netop her virkede uudsigelig velgørende. Og med en næsten endnu større Glæde saa man Hr. *Schylberg* gennemføre en fast, kraftigt tegnende og sam-

tidig næsten elskværdig Karakteristik af det forkælede og opbrusende og alligevel lille kærlige Kyllingehovede, som bar Navnet »Drengen«. Det var nydelig Kunst.

For alle dem, der ønsker at se god og ægte Komædie (og som har Kultur nok til at se bort fra Skuespillets Svagheder) vil *Da vi var enogtyve* være en Glæde og lidt af en Begivenhed.

*

Kasino optog samtidig Offenbachs Operette *Bagermadammen*, som gjorde Lykke med Fru *Neiiendam* i Titelrollen. Den fortjente det, for saa vidt som der øjensynlig var sat meget Arbejde og megen Bekostning ind paa Forestillingen, som tilmed præsenterede Kasinos Skuespillere fra deres bedste Side. Fru *Neiiendam* har jo en ret stor og klingende Stemme og hendes Talent gør Udførelsen af saadan en Operette-Rolle til en ringe Sag. Hr. *Arnold Christensen* vovede med Honnør en rent fantastisk Farce-Stil som den ene af Politispionerne. Og Hr. *Herskind*, der ikke kan spille Komædie, synger i det mindste saa smeltende, at Damerne overøser ham med Buketter.

Men det bliver nu en Gang ikke til noget rigtigt med Operetten herhjemme. De skal jo kunne synge allesammen — det kan de ikke, og vi ejer først og fremmest ikke den Operette-Primadonna (Fru Norrie var det) der kan le og synge som var det hendes Sjæls Trang og hendes Hjertes Glæde.

CHR. G.

FLYGTNINGENS SANGE

(Motiv fra Telemarken)

AF

NILS ELLINGER

I

Mod Aften ringe de Klokker smaa
hjem — hjem —
og kaldende fjernt mit Øje naa —
kom — kom!

Saa tyst de hen gennem Luften gaa —
hjem — hjem!
hvor kommer de fra? fra Himlens Blaa?
kom — kom!

Men hvor er mit Hjem, I Klokker smaa?
Hjem — Hjem!
paa Jorden skal jeg det ej forstaa —
kom — kom!

Der ligger et Land i Søens Blaa —
hjem — hjem!
men evigt lukket med Dødens Blaa —
kom — kom!

De kalder mig, alle de Klokker smaa,
hjem — hjem!
de vinker og nikker, de Blomster blaa:
kom — kom!

— Ja, nu vil jeg hjem, I Klokker smaa,
hjem — hjem!
Aa, hvad er det! Gennem Luften graa
dumpe Toner imod mig gaa —
ser I den sorte Kiste —?
Var det ej det, jeg vidste — —:
Gravklokker var det, jeg hørte — — —!

II

Langt — langt borte ser jeg to Øjne graa
bundne i havdyb Længsel stirrende mod mig staa —
bag dem i Lyset skinner to Barneøjne blaa;
begge de Øjenpar véd jeg, jeg aldrig, aldrig skal naa.

Dybt — dybt drages jeg mod dem hver søvnløs Stund,
véd jo, at heller ikke de faa Fred eller Blund;
saa maa vi vaage sammen, — men dybt i mit Hjer-
tes Bund
skriger det vildt af Længsel efter den Mødestund.

Langt — langt borte ser jeg saa lyst et Land!
Se, hvor det skinner i Sollys bagved den grønblaa
Strand!

Dér var det engang min Lykke og alt mit Livseje
laa —

hjem til det Land skal jeg aldrig, aldrig i Livet naa —

Aa, her er tomt og øde her i det fremmede Land!
Intet er der til Skygge over mit Hjertes Brand!
Klokker og Øjne kalder — og i mit Hjertes Grund
skælver det dybt af Længsel efter den Hjemfartstund!

FA'ER JOST

AF THOMAS P. KRAG

(Fortsættelse)

VI

De to Vejrhaner paa Jostegaarden pegte mod Syd. Derfra kom Vinden strygende og tog hele Egnen for sig. Den rev i Husene, rusked i Træerne, saa de allersidste Blade ribbedes. Den fór ind under Stenhellerne og ulte, strøg derpaa pilsnar afsted over den flade Mo, saa Kraakerne, der vilde hjem til sine Reder i Furuskogen, maatte bakse svært med Vingerne for at naa frem.

Joel sad i Kariolen, og »Graaen« trak. Den gik i ren Diltetakt. Om Banen skulde naaes, maatte den nok lange anderledes ud.

»Du faar nok smække løs, Per!« raabte Joel ... Han havde en Stund siddet i Tanker ... »Hau, hau! Jeg kommer neppe tidnok ... Laan mig Tømmen ... Nu faar det gaa med Fart.«

Joel smaldt med Svøben, saa Graaen skvat og travede det bedste, den havde lært. Det var heller ikke for tidligt; netop saavidt at Joel kom tidnok. Det ringed for sidste Gang, da han sprang ud af Kariolen. Han selv og alle hans Opmaalingsgrejer og Geværer og Fiskestænger blev slængt ind i Kuppen, da Toget alt begyndte at gaa.

Vognen, hvori Joel sad, var liden og trang. Den rystede voldsomt, mens den rumlede afsted. Lokomotivet pusted og stamped. Tidt hørtes det ud, som om der løb en langbenet Gamp foran Vognen og trak, medens den slængte de skindmagre Ben i Vej.

Det mørkede. Billetmanden kom balancerende udenfor, stak Hovedet ind gennem Ruden og vilde ha' Billet.

»Billet? ... Ja, hvad siger De til det, Stove, at jeg slet ingen Billet har?« lo Joel.

»Jeg saa, Forstmesteren kom i Fart,« svarede Billetmanden. »Jeg skal greje Sagen, om De vil.«

»Tak skal De ha, Stove. Her har De Penger til Billetten ... og lidt for Bryderiet ...«

»Tak, mange Tak, Hr. Forstmester.«

Billetmanden gik. Joel blev alene. Det var i Grunden bra at sidde slig.

Nu skulde han til Skogs ... maale op svære Skoge paa vildeste Heien ... bli borte længe ... kanske fjorten Dage, kanske en Maaned ...

Naa, jo længer han blev deroppe des bedre.

Han sad og tænkte. Han tænkte paa de sidste Dage og hvad de havde bragt.

Det havde gaaet lettere for ham at mødes med Bertha, end han havde troet. Da de stod overfor hinanden, var de saa aabne, saa sunde begge to. De havde talt sammen og set paa hinanden. Og ikke noget gammelt Vink, ikke noget Øjekast, der kunde kalde forbigangne Ting frem.

Han havde været opreven, før hun kom. Og endnu følte han tidt en egen Tyngsel overmande sig. Hvorfor var han bleven saa underlig? Han

elskede hende jo ikke mere! Den maanesyge Kjærlighed, som hun havde gydt i hans Blod, og som havde behersket hans Liv, den var jo brændt bort nu; ikke sandt? den var slaaet ihjel, tynet, dræbt. Jovist den var. Han elskede hende ikke mere.

Men hun tilhørte hans Bror nu. Hvor underligt. Hun tilhørte Leif nu. Hun saa paa ham med de samme Øjne, hun gav ham de samme Kjærtegn, hun løj for ham med de samme Læber.

En Smerte, som han ikke kunde forklare sig, vred sig gennem hans Legem. Aa, han kunde forstaa den Kyskhed, der bød sligt at være Blodskamssynd, og det Nag kunde han ogsaa forstaa, der bød slig Blodskamssynd at stenes. Han hadede denne flammende Skamløshed hos hende, saa han kunde udslette hende af Jorden ...

Bedstefar ... vidste han det? ... Forstod han, at Joel havde truffet Bertha Gødke før? ... Og Mor? ...

Ja, han var sikker paa, at de vidste det begge. De havde jo næsten ladet ham forstaa, at de vidste det. Derfor var det, at de bar det inderlige Fjendskab til hende.

Dette Fjendskab mærkedes forresten ikke, efter at hun var kommen indenfor deres Hus. De var rolige og snille. De holdt sig for sig selv ... Men, hm, de saa nok ligegodt for det. Gud ved, hvad de tænkte paa. Bedstefar talte aldrig om hende mere. Og Mor lod ogsaa som ingenting. Løftet bare en og anden Gang sine Øjne og saa dem sløvt an ... Aa, Mors store, sløve Øjne! ... de saa skarpere end hundrede kloge Smaafolks »skarpe« Øjne.

Han kom ud paa Kvelden til den lille Bjergby. Den laa som en sidste Station for Mennesker. Lige i Døraabningen til Vildskogen og Højfjeldet.

Byen havde et Hotel med det store Navn »Dronninghotellet«. Joel kendte Verten der fra for længe siden. Mærkelig nok var denne Vert Jøde. Mærkelig nok; for han var upraktisk og en daarlig Regnemester. To Gange havde Joel faaet gale Regninger: Jøden havde snydt sig selv med omtrent en Kvart af Beløbet.

Joel var en højt hædret Gæst i Hotellet: I Førstningen var han misfornøjet med den Mad, han fik der, og en Dag lod han sig mærke med det. Da kom Verten ind og sagde uhyre bestemt: »De skal herefter nok blive fornøjet, Hr. Forstmester.« Siden den Dag var alt, hvad han fik, udmærket. Kødet var saftigt, Fisken som sprunget lige fra Vandet i Gryden. Og alle Sausen vidned om megen Flid og stor Kyndighed.

Som mange stærke Friluftsmennesker var Joel noget af en Lækkermund. »Hvor har De faaet Deres nye Kokkepige fra, Schou?« spurgte han Verten. »Kokkepige?« svarede denne ... »det er ingen Kokkepige, som laver Deres Mad, Hr. Forstmester. Det er min Kone, som sørger for den Mad.«

— Da skøjnte Joel, at der virkelig blev gjort Stas af ham.

Jøden var en kraftig Gamling med grønlig, falmet Paryk. Hans Kone var yngre og havde vistnok været smuk. De havde tre dejlige, mørke Unger, som formelig flød i sort Haar, sorte Øjne og hvide Tænder.

Selv nu, medens Joel var optaget af mange Tanker, følte han et roligt Velvære ved at komme til Dronninghotellet, hvor han vidste, Gæstfrihed og et godt Bord ventede ham. Han hilste glad paa Verten: »Goddag, kjære Schou ... hvordan staar det til? ... og Deres Kone og Børnene? ... det glæder mig! hils inde! Aa, jeg er sulten, Schou ... Jeg stoler paa Dem.«

Lidt efter sad han i Spisestuen med det enerstrøede Gulv. Han spiste og drak og Schou stod hos og snakkede. Og Joel svarede saamæn. Han holdt af at prate med sin Vert, og hvad denne fortalte, interesserede ham desuden. Som nu, da han fortalte, at Folk i forrige Uge havde seet Bjørnen ligge og kikke ned fra det højeste bratte Fjeld i Nord ... Ja, nogle syntes at høre, at den brummede. Naa, den skulde vel snart i Hi ... vidste vel neppe, hvad den gjorde for Søvnighed ... Men en Ting var sikkert: Børnene skulde ikke mere faa Lov til at rende for uovrnt til Skogs. Ja, og nu fik Forstmesteren ogsaa passe sig ... Hvor langt gik Rejsen? ... helt til Tussevand? Ja, det var vel Skogene, der saa skulde ses efter ... Mange Fantefølger paa de Kanter ...

»Aa, jeg er ikke ræd for noget af det, De nævner, Schou ... hverken for Fanten eller for Bjørnen ... Og husk at jeg rejser jo ikke alene ...«

»Nej, nej ... det var jo saa ...«

VII

Senere paa Kveld sad han i sit Værelse. Udenfor peb Vinden. Noget suste længer borte fra. Han gik hen til Vinduet og saa ud. Det maatte bestemt være Skogen derborte, som denne Sus kom fra.

En tynd Halvmaane kikked op bag det lave Berg. Den lyste ikke. Den gjorde med sin krumme Klo paa Himlen det umaadelige Rum derudenfor endnu gaadefuldere.

Han gik tilbage igjen og satte sig.

Besyderligt ... for en Time siden var hans Tanker saa adspredte. Han snakked med Schou om alle mulige Ting. Nu mærked han, at den trætte Ensomhedsfølelse paany kom over ham, da hans Livs fixe Ideer og Tanker stak Hodet frem og mimrede og hviskede.

Han tænkte paa sin afdøde Ven Kaptejn Gødke ... Løjtnant Gødke hed han, da de saas første Gang. De blev hurtig Venner. De havde saa meget fælles. De snakked sammen, mest om vanskelige Ting: om Livet og om Kjærligheden, om Døden og om Lidelsen og om Meningen med det hele. De var begge to ligesaa drømmende som livstørstige. Og netop fordi de bundede i samme Muld, netop fordi de ligned hinanden dybest inde — snakked de sammen om slige Ting.

Folk, som støder sammen paa Overfladen eller som er overfladiske, taler ikke sammen. De fører Konversation og fortæller hinanden sine Oplevelser i al Venskabelighed.

Joel og Gødkes dybe Forstaaelse af hinanden viste sig netop heri, at de slutted aldrig noget »Venskab«, hvad Folk som oftest forstaa ved Ordet. De blev aldrig intime, de meddelte ikke hinanden noget, som angik deres Liv og deres Affærer. De kjendte ikke noget til hinandens Pengeforhold eller Kjærlighedsforhold. De fortalte ikke hinanden, hvad de havde gennemlevet og oplevet. Saameget forstod Jost, at Gødke ingen Grund havde til at føle Glæde ved Livet, og han vidste ogsaa, at hans Ven heller ikke var nogen glad Mand.

De skiltes og de mødtes igjen. Gødke havde giftet sig. Joel saa hans unge Kone. Ja, slig skulde hun være, der skulde drive Gødke ud i det lyse Liv. Der skulde drive ham ud fra hans trætte selv. Ud fra det Fængsel, hvori han altfor ofte sad og sturede: hans egen Sjæl. Slig skulde hun være, som skulde kalde ham frem til Dagens Latter og Nyden. Til den Jord, som han dog, naar alt kom til alt, elsked med en raadløs, maabende Brynde. Han forstod saa godt, hvorfor Gødke havde kastet sin Elsk paa netop hende. Han begreb ogsaa, hvorfor hun havde følt sig tiltrukket af Gødke. Ingen maatte kunne elske en Kvinde slig som han, i Bund og Grund, uden at spørge og uden at svare.

Den første Dag var han sjeleglad for sin Vens Skyld: Nu vilde Gødke nok vise, hvad han formaadede i fuldt Solskin ... Godt at hun kom. Netop for slige som Gødke skulde der findes skjøne, glade Kvinder paa Jorden.

Men lidt efter lidt følte han, at Bertha Gødke fik Magt over ham. Han veg ligesom tilbage, men hun fulgte. Hun trængte ind hos ham. Hun fyldte hans Sind og hans Tanke. Virked hun saa stærkt paa ham af samme Aarsag, som hun havde virket stærkt paa Gødke? Var dette et nyt Bevis paa, at han og Gødke var Blodsforvante?

Gødke dukked frem hos ham. Han saa Vennens Øine. Og noget hvisked ham til: »husk paa, at gør Du dette ... dette som Du brænder efter ... saa gør Du Gødke ulykkelig. Han er en Mand, som ingen burde gøre ulykkelig. Vover Du det? Saa udfordrer Du din Skjæbne.«

Saa let han og Fru Gødke talte sammen. Og uafadelig aabnedes hendes Ord Udsyn — ikke mod gode og ædle Egenskaber, ikke mod Æmhed, ikke mod Trofasthed, ikke engang mod Kjærlighed. Men mod et hedt og hensynløst Temperament og mod dunkle, stærke Instinkter. Han troede at forstaa, at hun ikke elskede Gødke, men han følte, at den Mand, der engang fik tæmmet hende, og som hun vilde elske, ham vilde hun give alle de vidun-

Louis Moe

derlige Ting, som Kvinden nogensinde kan give en Mand.

De Mennesker, hun traf, kunde ikke taale hende. Rødt Kjød er ufordøjeligt for de fleste Maver nutil dags, som jo er skrøbelige. Folk kan nok taale en Del Vildskab, men den skal være civiliseret. Den skal ikke være virkelig vild. Af og til blev dog alle besejrede, og halvt ærgerlige gik man ind paa, at hun alligevel var en mærkelig en.

Joel og hun mødtes oftere. Det syntes helt tilfældigt.

En Kveld, han og Fru Gødke fulgtes ad, sagde han:

»Jeg tror, jeg rejser snart.»

Hun saa paa ham: »Skal De rejse? Det har De ikke talt om.»

»Jeg havde oprindelig tænkt at bli' her, men jeg tror alligevel jeg rejser.»

»Hvorfor rejser De?»

»Aa, af mange Grunde.»

»Det er ikke sandt. Jeg vil ha' vide, hvorfor De rejser.»

»Aa, Fru Gødke . . . rent ud sagt: fordi jeg elsker Dem ganske meningsløst. Og det kan ikke gaa længer.»

Hun spurgte ganske roligt:

»Hvorfor kan det ikke gaa?»

»Det skal De ikke spørge om. For jeg kan ikke engang forklare Dem det. Husk, jeg er en for mig selv. Hvad jeg føler, føler ikke mange. Tro nu ikke, at jeg flygter for Dem, fordi det er min »Pligt« og hvad det hedder. Nej, her er alvorligere Ting for Haanden. Gødke og jeg vi er . . . ja hvad skal jeg kalde os . . . naa, i hvert Fald ved De jo godt, hvilket inderligt Forhold der altid har været mellem Gødke og mig.»

Hun lo: »Men mellem os to, Dem og mig, er der jo ikke det ringeste Forhold . . . og om

der var noget, begriber jeg ikke, hvad det vedkom Deres Følelser for Gødke. Vi er da tre Mennesker . . . De elsker mig — hvad kommer han Dem ved i det Stykke? Pas Dem selv! Jeg skal nok passe ham.»

»Aa . . . jeg er ikke ganske enig med Dem, Fru Gødke.»

»Nej — det er De vel ikke . . . Saa, De vil rejse nu. Ja, det er jo ogsaa en Maade at greje Sagen paa. Jeg troede forresten ikke, at De hørte til de Folk, som saadan rejste fra en Ting, fordi om den ikke netop var som Fod i Høse. For — ikke sandt . . . det er jo en vigtig Sag denne. De har jo selv sagt, at De aldrig har været forelsket. Sæt nu, at De fik en stor Forelskelse og desuden en Kvinde som mig til Elskerinde.»

Joel tænkte ved sig selv: »Mærkelig at hun kan sige sligt uden at bli' tarvelig. Hun har god Raad. Der er mere Kvinde i hende end i hundred andre.

Han svarede:

»Jeg mente ikke at rejse for at rømme. Men for ikke at pines for at gjøre noget, som jeg nødig vilde gjøre. Jeg elsker Dem, men jeg vil nødig gøre Gødke dybt ulykkelig, og jeg vil nødig ind under den Overmagt, De i saafald vilde faa over mig! Jeg vil ikke svinebindes paa nogen Maade!»

Han raabte de sidste Ord ud. Men uden han vidste et Ord af det, slynged hun begge sine Arme om hans Hals og kyssed ham afsindigt:

»Nej — du skal ikke bort. Jeg vil at du blir . . .»

Hendes Nærhed, hendes pludselige Kys bragte ham til at skjælve. Han skjælv stærkt og blev ikke rolig. Hun mærked det. Han saa hendes Smil: »Men kjære du! Slig du skjælver!»

Hun blev hans Elskerinde den Kveld. Senere traf de Gødke. Han snakked saa trygt: »Naa, I har nok gaet en lang Tur.» Han var deres Ven.

Joel var rolig, besynderlig rolig. Han følte sin Kjærlighed saa stærk. Han ænsede ingenting mere. Komme hvad maatte komme!

Han vilde ikke fortælle sin Ven noget. Hvad skulde han fortælle. Disse »Forklaringer«, som Folk altid havde travlt med . . . Nej, nu fik det hele gaa som det vilde.

* * *

Sommeren kom. Regn og hedt Solskin. Jorden var tung af Frugtbarhed, drukken af Saft, eller ogsaa tør og sprukken af Hede.

Joel og Fru Gødke var sammen hver Dag. De greb graadige hver Stund, var den end aldrig saa kort.

En Kveld kom Gødke ind. Han talte ikke. Hun mærked det, snakked maaske derfor mere end hun plejede. Engang vilde hun vide Gødkes Mening om noget: »Ikke sandt, Gødke, synes Du ikke det?» Han svarede blot: »Jeg ved ikke.» Hun raabte anstrængt: »Aa nej, Du har jo ikke noget med denne Verden at gjøre.» Han rysted paa Hodet: »nej, det er vist saa, at jeg ikke begriber noget af alt dette her i denne Verden.»

Der blev stille i Værelset. Saa lagde han roligt til:

»Forresten er jeg ikke saa begjærlig efter at lære denne Verden saa nøje at kjende . . . dens Løgn og dens Geilhed er mig modbydelig.»

Han rejste sig og gik stille ud af Døren.

(Fortættles)

PAA FASANJAGT. TEGNET AF PAUL FISCHER

Originalen tilhører Illustreret Tidende's Gratis-Bortlodning

VINTERDAG

VI HOLDER VINTER herude paa Herregaarden, omgivet af Parken med de ældgamle Træer. I Skumringstimen drøftes Planerne for næste Dag. Vejret indbyder til en rask lille Formiddagsjagt; der gaar endnu nogle overtallige Fasanhaner efter de to traditionelle, store Efteraarsjagter, og de maa nu holde for. Det bliver imidlertid ingen Masse-skydning denne gang; en 8—10 Patroner stikkes i Tasken; kanske man kun faar et enkelt eller to Skud, muligvis slet intet. Fuglene ligge mere spredte, de flyver desuden skarpere og er mere sky nu, end om Efteraaret.

Vi er kun fire Jægere, der posteres rundt et Krat, langs en smal Skovvej, eller paa Brandlinjen

i Bøgepurrerne, medens Skovfogeden og Gartnereleven gaar igennem med en af Hundene.

Vi hører hvordan Skovfogeden og Eleven rasler i det frosne Løv, slaar med Kæppene mod Bøgestammerne og raaber til Hunden langt oppe ved Mosen. Bøssen holdes parat, Blikket er spændt rettet mod Trætoppene — saa høres smeldende Vingeslag, Fasaner arbejder sig ud gennem de tætte Graner. Der kommer en af de rappe Fugle som en Stribe i Luften over os, og nu gælder det at bruge sine Øjne, ve den der skyder en Høne; Bøssen kastes med en rask Bevægelse opad, og dens Knald giver Genlyd rundt om i Skovene. Hanen rives ud af sin Linje, tumler rundt i Luften og dumper med Dunk i Bakken, medens Geværrogen langsomt driver bort mellem de høje Bøgestammer bag os, og nogle lette Dun hvirvles omkring i den blåa, frostklare Luft.

Ved Skuddet letter flere Fasaner inde i Tykningen, man naar saavidt at stikke nye Patroner i Løbene og knække Bøssen sammen, da Fuglene stryger over Vejen, og Ildstraalen puster sit dødbringende Bud ud efter dem paany. Hunden har siddet bagved, men længe før Fasanerne kommer, stirrer den med spidsede Øren ind mod Tykningen — den hører bedre end Jægeren, der blot behøver at mærke sig Retningen af dens Blik for at være parat.

Tre Saater i to Timer bringer syv Fugle. Mere vil vi ikke skyde idag. Det er et beskedent Jagtbytte; men Skoven er dejlig en solklar Vinterdag, og med lidt ekstra Held kan man muligens ogsaa faa Anledning til at brænde et Skud af paa en Ræv — og et vellykket Skud til Mikkeltæller mere i Jagtjournalen end tyve Fasaner.

Chr.

LEO TOLSTOI

TOLSTOI ER ATTER SYG, maaske syg til Døden, maaske allerede død. Det er beundringsværdigt, hvad denne gamle Kæmpe har kunnet udholde af legemlig Sot. Gang paa Gang i de senere Aar har Telegrafene bragt Bud om, at nu var det paa det sidste med ham, men hver Gang har han atter rejst sit mægtige Hoved med det dybe, brændende Blik. Maaske kender han Døden saa godt, at den ikke kan faa Bugt med ham.

LEO TOLSTOI 1852

LEO TOLSTOI 1884

Ingen er jo saa fortrolig som han med alle dens Angrebsmaader, ingen har skildret dens Komme med en saadan Mangfoldighed og en saadan Vælde som han. Han er parat til at modtage den og kaste den tilbage. Maaske skyer den ham ogsaa denne Gang. Maaske har den fældet ham nu ved et Snigmord.

Men Tiden lytter efter hans Aandedrag.

Han er jo dog den største Mand, vi har. Sit Lands gigantiske Agerdyrker, en Urkraft, en Heros, næsten en Sagaskikkelse endnu mens han lever. For Vesteuropa er han Ruslands Hjerteslag, dets dybe Livspuls. Vi kan ikke omfatte ham.

Vi ser for os et Landkort, en uhyre Flade med utallige smaa Prikker, vidt adspredte. Det er Landsbyer med Mennesker i — smaa, lurvede, snavsede Bønder. De hakker i den fattige Mark, de drikker, grubler, beder. Men hver er en Sjæl

for sig, hver er et Menneske. De er Tolstois Agerjord.

Saaledes gennemløber han Rusland.

Hver enkelt spørger han: Er Du lykkelig? Og han gentager altid det samme: Vil Du være lykkelig?

Lykkelig?...

De spiler Øjnene op: Hvad véd de om det? Lykkelig? Er det Fuldkab? Er det Arbejde? Er det Rigdom? Er det Armod? Eller er det maaske Døden — saa alting er forbi?

Men Tolstoi bærer hos sig altid den ene Bog:

LEO TOLSTOI 1873

LEO TOLSTOI I SIT ARBEJDSVÆRELSE PAA JOMAJA POLJANA

Efter et Maleri af Bjelke

Biblen. Han giver dem den aldrig at læse: de vilde jo blot fare vild deri, og atter vende deres forvirrede og bange Øjne mod ham.

Med sin dybe, alt gennemtrængende Klarhed peger han da for dem kun paa de Steder, som endnu den Dag i Dag synes skrevne alene for dem: Ordene til de fattige i Aanden og rene af Hjertet. Og han udlægger dem for dem i en Aand, der kommer den urkristelige Simpeltid og Enfold nærmere end nogen anden har formaaet.

Eller han svøber om dem sære og skønne Æventyr, underlige Sagn om Bønder og Helgener, som de alle straks forstaar.

Er de nu lykkelige?

Nej. De begynder at ane, hvad Lykke er — men lykkelige kan de ikke blive.

Da *slaar* han dem.

Som det gamle Testaments Profeter piskede Jødefolket med deres Forbandelser, saaledes pisker han sit Folk for dets Sløvhed. Der er noget af den unge Junkers Hovmod i disse Slag. Deres Dovenskab, deres Kivagtighed, deres Fylder, deres Penge-lyst skal han vel faa drevet ud af dem — giv blot Tid.

De *skal* være lykkelige.

Og mange af dem bliver det. De tror paa ham under Pisken, de føler, at han vil dem vel, og at han i sit Væsens Dyb er en af deres egne. Han taler deres eget Sprog til dem, de forstaar ham, som de endnu aldrig har forstaaet noget Menneske.

Og de bliver lykkelige efter hans Lære — men naturligvis hver efter sin Natur.

Der er de overspændte Fanatikere — det er vel stedse de fleste. Der er de nøjsomme og renlige Arbejdere — Tolstois egentlige Menighed. Og der er de blide og sagtmødige Drømmere, som han ogsaa elsker.

Men om dem alle gælder, at de intet Oprør ønsker mod Stat og Kirke. Zaren svæver altid

over dem i hellig Unærmelighed, og Popen kysser de paa Haaften, naar han gaar igennem Landsbygaden. Deres Oprørskhed hviler blot i den dybe Bevidsthed, at de gennem Mesterens Ord har fundet sig selv. Faatallige, som de endnu er i Forhold til Rigets Millioner og vidt udsprede over det uhyre Land, vil deres Aand og deres Lære dog vistnok efterhaanden langsomt gennemtrænge og omforme det russiske Folk, saa dybt griber den

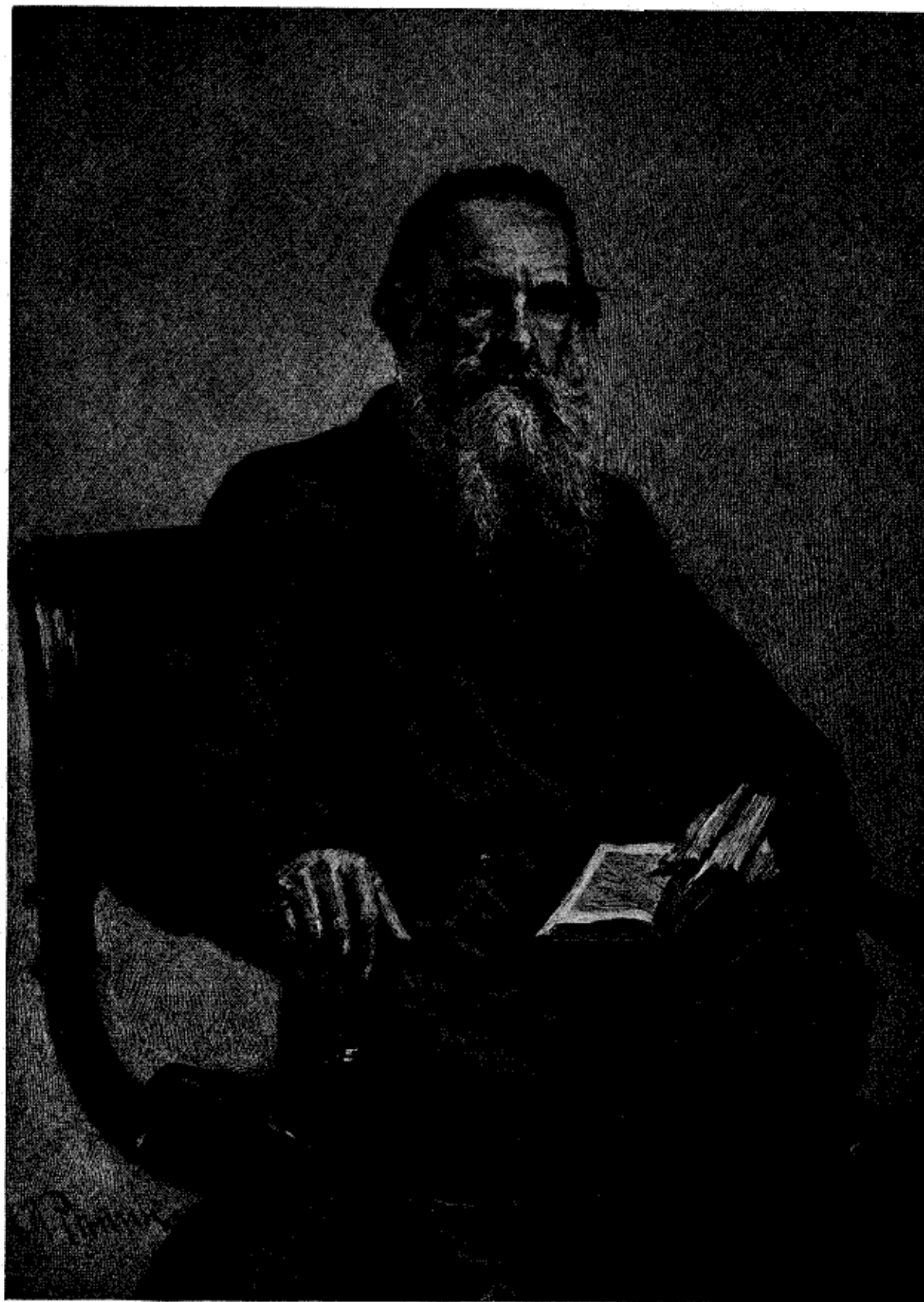
dig — et Par Morskabsbøger fra en værdiløs Ungdomstid.

Og dog hører disse Bøger til Verdenslitteraturens største Værker.

Alle kender dem: *Barndom, Ungdom, Kosakkerne, Krig og Fred, Anna Karenin, Mørkets Magt* og de mange Noveller.

Han er simplere, klarere, stærkere end nogen anden Forfatter i vor Tid, fordi han med Foragt

for alle kunstneriske Ud-smykninger gaar lige løs paa sine Emner. Han ejer ikke nogen særligt glimrende poetiske Egenskaber: hverken lyrisk Flugt eller stemningsmættet Ironi, hverken straalende Lune eller visionær Fantasi. Men han opvejer det alt ved sin mægtige Sanddrøhed. J'appelle un chat un chat, kunde være hans Valgsprog. Hans Emner er altid de mest elementære: Som Grundtanke Menneskelivet i dets Forhold til Naturen, til Døden eller til Uendeligheden; i det Enkelte Menneskene, som han ser dem, som de er. Han former ikke Interiørskildringer eller Tidsbilleder med den Hensigt at de skal virke som Interiører, eller med Lokal-kolorit; de former sig uvilkaarligt om hans Mennesker, og de bliver sande, fordi Menneskene er det. Hans Klarhed har sin Grund i, at han fremfor alt vil være jævn og forstaaelig

LEO TOLSTOI

ind i dets mest oprindelige Natur. Og den Sjæle-revolution, som her kan foregaa, vil da blive den vældigste, Historien har set.

I Rusland selv ligger Tolstois egentlige Gerning. Skønt Vesteuropas Beundring har støttet ham mere end noget andet i Kampen mod hans Lands Autoriteter, hadet og foragter han det. Han føler selv, at Beundringen væsentlig skyldes noget, der nu er ham saa fuldkommen ligegyld-

for alle, men hans alt gennemtrængende Sanddrøhed gør denne Jævnhed stor. At skænke det Banale Evighedsstemplet er maaske Geniets mest mirakuløse Evne. —

Hvis han dør, vil han af den vesteuropæiske Presse blive begravet under højre stede Trompetfanfarer. Den russiske vil tie, — men fra Dybet af det kuede Folks Sjæl vil de, der lytter, kunne høre et sagte, stønnende Suk.

18. Februar.

SVEN LANGE

GIANELLI

SCWEITZERKAFÉERNE GENNEM HUNDREDE AAR

FØREND DET nittende Aarhundredes Begyndelse kendte vi herhjemme slet ikke til Kaféer og Kaféliv i moderne Forstand. Man havde Kroer og Værts-huse, Gæstgiverier, Vinstuer og Kaffestuer; men Steder, hvor alle Slags Drikke-varer kunde bekommes til Madvarer, var kun Klubberne, som optog et mere eller mindre eksklusivt Publikum.

De bekendteste Københavnerklubber i Slutningen af forforrige Sæcculum,

INDENFOR A PORTA

Pennetegning af R. Christiansen

FORAN A PORTAS CAFÉ

Teg. af Hans Tegner

nemlig Drejers Klub, Kongens Klub og det norske Selskab, var for Resten op-staaet fra to den Gangvel renommerede Kaffehuse: Willum Neergaards i Badstue-stræde og Vintapper Juels i Sværtegade.

Omkring 1800 var der sket en stor Forandring ude i Evropa paa Selskabelighedens Omraade, idet man i stigende Grad begyndte at søge »Kaféerne«, der tidligere havde været paa Armenieres og Italieneres Hænder, men nu udvidedes og moderniseredes af driftige schweitziske Konditorer.

Den 14de Februar 1802 aabnedes den første Schweitzerkafé i København af de fire Landsmænd fra Graubünden: Geremia Minni, Lorenzo Gianelli, Tomaso Lardelli og Carlo Falmoni. Forretningen var i »Hr. Verions Huus«, Hjørnестedet af Østergade og Kongens Nytorv vis à vis nuværende Hôtel d'Angleterre.

Af de fire Kompagnoner havde Minni en god Forretning i Warschau, og det, der særlig lokkede Schweizerne herop, har uden Tvivl været Københavns daværende velfortjente Ry som en By, der gerne morede sig.

Schweitzerkaféens Begyndelse var imidlertid ikke rosenfarvet; der var Aar, hvor den synes nær ved at maatte lukke. Minni og Gianelli var alligevel Mænd, der bar Forretningen frem, og som Aarene gik, voksede »Minni« sammen med det velhavende Københavns Bevidsthed. I Tyverne var Firmaet saa velhavende, at det kunde købe Huset Kongens Nytorv 17. Gianelli blev paa det gamle Hjørne, medens Minni rykkede ind paa Torvet.

Lokalerne i disse gamle Kaféer har oprindelig ikke været videre komfortable efter Nutidsbegreber, men nærmest hvad vi vilde kalde en Skænkestue. Vinduerne var ikke overdrevent lysgivende og Borde og Stole af malet Fyrretræ. Afdøde General Holten paastod, at han endnu i Fyrreterne havde siddet hos Gianelli med et Spædelys foran sig paa Bordet.

Det var Schweizerne Drikke- og Madvarer, der hjalp dem over al den kommende Konkurrence. En farlig Medbejler fik de tidligt i Kehlet, der paa Hjørnet af Gothersgade startede en ny Kafé med billigere Priser og elegant Indbo. Gianelli og Minni fulgte dog snart efter i samme Retning.

Hen mod Aarhundredets Midte havde Københavnerne indlemmet Kafélivet i Tilværelsens Uundværligheder, og Byen talte indenfor Voldene mindst seks fashionable Kaféer, nemlig foruden Minni, Gianelli og Kehlet ogsaa Knirsch (nu d'Angleterre), Pedrin (Nytorv 3) og Pleisch (»Kristian Firtal« paa Amagertorv).

Det har ikke været det bare Vand, der omsattes af vore Forfædre, der jo i mange Aar mere søgte de vaade Varer end Frokost og Middag paa Kaféen. Af et lille Uddrag af Minnis »Bilanzebog« for 1828 vil vi forstaa, at Punschen, som de Gamle priser i saa høje Toner, vistnok ogsaa har været delikat.

I bemeldte Aars Juli Maaned havde Hr. Minni paa Lager bl. a.: 400 Potter Cognac, 874 »Rosolli diversi«, 94 Potter Hindbærssaft, 1524 Potter Rom Punsch Essens, 200 Potter Arrak, 48 Potter Kirschwasser, 41 Potter gammel Rom, 36 Potter Madeira, 20 P. Bischoff Essens, 20 P. Maraschino, 7 P. Genever, 6 P. Citroulimonade og 33 Flasker Portvin.

Af mere faste Sager: 1343 $\bar{u}$ Chokolade, 233 $\bar{u}$ Mokka, 520 $\bar{u}$

Java, 120 $\frac{1}{2}$ syltede Frugter, 3 $\frac{1}{2}$ Ingefær, 12 $\frac{1}{2}$ Mandler, 14 $\frac{1}{2}$ The, 60 $\frac{1}{2}$ Sukker og 27 $\frac{1}{2}$ Pebermynte.

En Artikel, der den Gang var langt ringere efterspurgt end senere, var som bekendt Cigarer. Minnis Lager indeholdt ogsaa kun 2600 Cigarer, der kostede den oplysende Pris af — 1 Skilling Stykket.

Forretningsbalancen 1828 var 4787 Rigsdaler.

Minni og maaske særlig Gianelli blev et Samlingssted for literære Personer, Kunstnere og letlevende Byesbørn.

En Dag fandt han sit kære Stamhjørne optaget af en yngre Person, der absolut ikke vilde flytte sig. Loria skældte ud og endte med: »Højstærede, De er ikke værd, at man spytter paa Dem!«

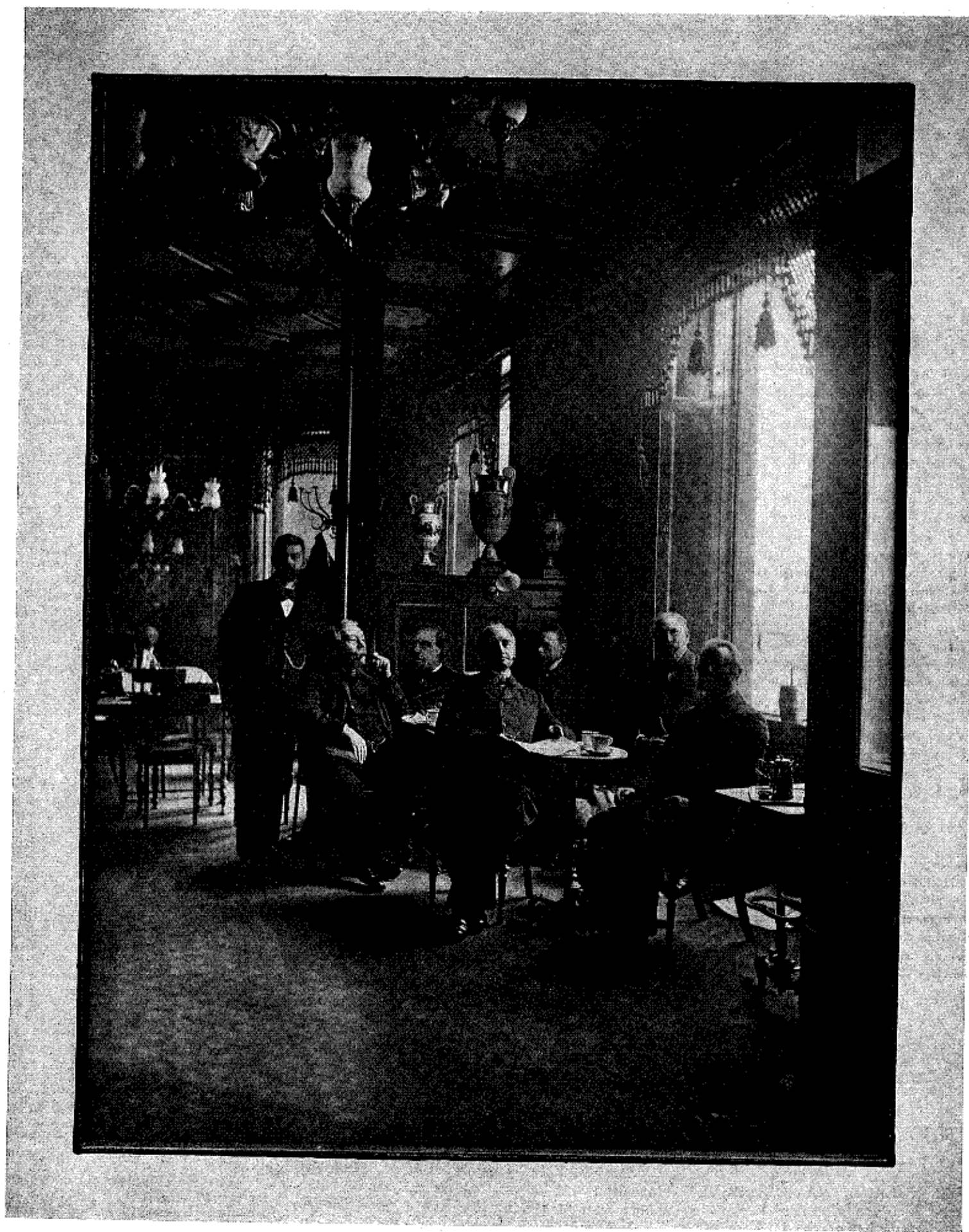
Modparten gav raat for usødet og forlangte, at Loria skulde tilbagekalde sin Grovhed. »Vel,« replicerede denne »jeg følger mig og erklærer, at De absolut er værd, at man spytter paa Dem!« —

Da den sidste af de gamle Kompagnoner, Geremia Minni,

paa Hjørnet af Gammeltorv og Nygade. Sidstnævnte Kafé har særlig været Tilholdssted for en Mængde Jurister fra det nærliggende Raadhus.

A Porta'erne indehavde i længere Tid baade »Røde Lygte« og »Bernina« i Vimmelskafet, Høtel Fønix og Koncertsalen i Tivoli. Samme Ophav har Minnis Vinhandel og Cloëtta's Chokoladefabrik. Saa omfattende Virksomheder har kun kunnet startes og opretholdes af arbejdsomme, driftige Mennesker.

En Slags Guldalder har Kaféen paa Kongens Nytorv

STAMGÆSTERNES HJØRNE HOS »GIANELLI«.

Yndlingsdrikken var »en halv Historie«, en Toddy af en mindre prima Rom, som konsumeredes ikke mindst omkring Minnis Billard. Den Dag i Dag kommer en gammel Københavner hver Søndag Aften op til à Porta paa Nygade og faar sin halve Historie. Flasken holdes alene for denne eneste Traditionens Bærer.

En ganske ekstra Tiltrækning havde Gianelli i Datidens berømteste Original, Loria, hvis Vittigheder og Brandere betragtedes som Aandens Mesterværker, men nu forekommer ret afblegede. Uvittig var Manden dog ingenlunde.

døde i 1847, var Aktieselskabet, der ejede Schweitzerkafæerne, tildels forandret og blev det ogsaa senere. Men indtil Dato har det bestaaet af forskellige Medlemmer indenfor Schweitzer-Familierne Minni, Gianelli, Schucani à Porta og Cloëtta.

1857 kom Kaféen paa Kongens Nytorv til at hedde »Stephan à Porta & Co.«, medens den gamle Forretning paa Hjørnet af Østergade ophævedes 1881. Domenico Schucani stiftede 1864 Kaféen paa Købmagergade. Selskabet afkøbte baade Pleisch og Pedrin deres Forretninger, og Peter à Porta flyttede senere fra Nytorv til det nuværende Sted

haft under Gaudenz Gianelli, der lige til sin Død i 1887 var en af Byens dygtigste og populæreste Værter.

Han befandt sig kun vel bag sin Disk om Vinteren og i sit kære Schweiz om Sommeren; hans Omhu for Publikums Velbefindende var berømt, men han holdt dog samtidigt Øje med sin egen lille Fordel.

Herom vidner et Svar, Gianelli en Dag gav en Gæst, der beklagede sig over Priserne: »Siker De den Mad er dyrt, so siker jeg, gør ikke noget. Men siker De den Mad er daarligt, so siker jeg: beklager so meket!«

Naar Gianelli fortalte om gamle Tider, nævnedes han altid Koleraaaret 1853; thi da var der et Rykind hos ham som hverken før eller siden, og han tjente Masser af Penge paa sin »Kolerabitter«.

Dette berømte Fluidums Sammensætning, der i sin Tid hemmeligholdtes strengt, har man været saa venlig at røbe mig, og jeg gengiver den i Haabet om, at ingen af Læserne nogensinde maa faa Brug for den:

»Paa 1 Anker Sprit sættes: 12 Lod Sarsaparillerod, 20 L. Gallangarod, 20 L. Pommeranser, 12 L. Aronrod, 12 Lod Angelikarod, 8 Lod Paradiskærner, 16 L. Ingefær og 20 L. Genever (Enebær).« Den Bitter har aabenbart haft en ikke ringe Styrke overfor onde Vædske.

Under Gianellis Ægide samlede der sig en Mængde kendte Københavner af Bourgeoisiet; de fleste er nu døde, og man begaar næppe nogen Indiskretion, ved at nævne et Par af de ledende og mest typiske Repræsentanter fra Halvfjerdserne og Firserne.

Stamgæsterne kunde bedst deles i tre Klikker, dem, der kom om Formiddagen, om Middagen (2—4) og om Aftenen. Til de første hørte General Holten, Stamgæsterne Patriark, Professor William Bloch og Forlagsboghandler Lohse, en Mand med en meget skarp Tunge.

Middagsklikken rummede blandt andre en Mængde Kunstnere: Rosenstand, Neumann, Aagaard og Groth, og Læger: Carl Lange, Oskar Bloch, Toft, Hertel, Driebein og Neumann. Endvidere: Konsul Helland, Varemægler Hertz, Skolebestyrer Rosenkilde og Inspektør Schwartz.

Henne i en Krog sad Skuespiller Knoblauch som en anden Sfinx og fangede dem, der vilde ud, til et Glas Øl, og Kaptejn Røvsing, der var Lohses Jævnbyrdige i Replikken. I det inderste Værelse herskede Wilhelm Wiehe, Stabslæge Friis, Kammerherre Haxthausen og Urmager Jürgensen.

Aftenskabet var i mange Aar berømt for sin Udholdenhed og Munterhed. Dets Medlemmer vekslede, men man var altid sikker paa at træffe Erik Bøgh, Knoblauch, Professor P. Hansen, Fotograf Peter Most og Kontorchef Jacobsen.

Naar Damerne ud paa Aften var forsvundne fra Damerøvet, holdt Aftenklikken sit Indtog der, og blev der mange Timer. Af de talrige Anekdoter fra disse Synosier, berettes den følgende troværdige.

Den svenske Operasanger Pelle J. var kendt ikke alene for sin store Stemme, men ogsaa for sit store Legeme og sin Udholdenhed ved Bordets Glæder.

Hvert Foraar rejste han til Marienbad for at hjælpe paa sin Stemme, der var anstrængt af Sæsonens Besværligheder. Rejsen gik imidlertid over i Porta paa Kongens Nytorv og han tilbragte ofte længere Tid der end paa Kurstedet, frydende sig i Aftenlikkens Arme.

En Gang var der det saa Operasangerens Fødselsdag, og Klikken fejrede den med stor Bravour. Ud paa Natten forsvandt et Par af Deltagerne i Festen og kom lidt efter tilbage med en prægtig Porcellæns vase. Den overrakte ledsaget af en varmefølt Speech, og Taarerne trillede Pelle ned ad Kinderne.

Senere blev han og Vasen omhyggelig emballerede i en Droske.

Om Morgenens ringer det paa hos Pelle J. paa Hotellet. Det er Gaudenz Gianelli, der ængstelig, men smilende og bukkende beder Operasangeren om Vasen: »Jovist mo De give mig den, Hr. Kammeranger! De tog den jo net fra Væggen; det var en Spøk!«

Det var en af de kendte Vægprydelser, Spasmagerne havde begavet Fødselsdagsbarnet med.

C. ARCTANDER

DEN SIDSTE UDVISNING

MASSEUDVISNINGERNE FRA SØNDERJYLLAND under det von Köllerske Regimente vakte stærkt Røre og stor Indignation i Kongeriget.

Det var en grim Taktik og en smaatskaaren Hævn at genere de Sønderjyder, der holdt fast ved Danmark, ved at berøve dem deres Tjenestefolk. Men naar det kom til Stykket, kunde ingen selvfølgelig tvinge det mægtige Tyskland til almindelig international Høflighed overfor Mænd og Kvinder, der faktisk ikke var dets Undersaatter.

Helt anderledes stiller Forholdet sig i den seneste Tid, hvor det gælder Optanter.

Disses statsretslige Stilling er fastsat i Fredstraktaten af 30te Oktober 1864 Artikel XIX, der bestemmer, at de Undersaatter, som er hjemmehørende i de ved Traktaten opstaaede Territorier,

Proprietær C. Finnemann og Hustru i Taarning ved Kristiansfeldt

har Frihed til i Løbet af 6 Aar fra Fredstraktatens Ratifikation — fra 16de November 1864 til 16de November 1870 — at skifte eller, som det i Almindelighed udtrykkes, optere enten dansk eller tysk Undersaatsforhold.

I saa Henseende gaar Artiklen i første Række ud paa, at Undersaatsforholdets fremtidige Bestaaen i Forhold til Kongeriget eller Sønderjylland beror paa Vedkommendes Bopæl paa det Tidspunkt, da Fredstraktaten ratificeres, men tillige gives der en Ret til at vælge inden Udløbet af 6 Aar.

I den første Tid efter Krigen var Forholdet jo det, at vi endnu troede paa Opfyldelsen af Pragfredens Paragraf 5, ifølge hvilken det nordlige Sønderjylland ved Folkeafstemning vilde gaa tilbage til Danmark.

Dette gjorde den i Forvejen indviklede Sag endnu vanskeligere. De tyske Autoriteter var ivrige efter at faa Dansksindede til at optere for Prøjsen, da de mente paa den Maade bedst at nedslaa deres Paastand om: »Vi ere danske og vi vil vedblive at være Danske.« De forstod ikke, at dette var en Lov, skrevet i Hjærtet.

Danskerne forstod det, og de forstod endvidere, at skulde de sidde fast som virksomme Bærere af dansk Nationalitet, maatte de ogsaa have Retten til at være i Landet og derfor optere for Prøjsen.

Saa var der da Mange, som i over 30 Aar troede sig sikker i Sønderjylland, som var anerkendt af Autoriteterne, og som havde udøvet Valgret. Havde der maaske end været en lille formel Fejl ved deres Option i sin Tid, saa maatte de nu i denne Menneskealder have vundet Hævd paa deres Rettigheder.

Men Tyskerne forstod det anderledes. I Henhold til en Dom af Overforvaltningsretten erklæredes det, at man kun kunde optere en Gang, og at de Tilbageværende erklæring, der var taget for gode af Autoriteterne, var at betragte som en Nullitet.

Efter denne Dom begyndte Opsporingen af formentlige danske Undersaatter, hvis Valgret man nu lige før Valget af Redaktør Jessen gerne vilde til Livs.

Den første, man slog ned paa, var Gaardejer C. Finnemann af Taarne ved Kristiansfeldt, der Tirsdagen den 28de Januar fik Tilhold om at være ude af Sønderjylland inden 14 Dage.

Skønt Finnemann, der ganske vist er udpræget dansksindet, aldrig har talt ved offentlige Møder og i over 30 Aar har været antaget som prøjsisk Undersaat, blev han tilsagt til Forhør hos Amtsforstanderen. Da han selv indrømmede, at han i 1867 med Hustru og Barn havde været fire Dage nord for Kongeaen, fulgte Udvisningen, der ogsaa prompte blev besørget ved en Gendarm, da Fristen var udløbet.

Samme Aften vendte imidlertid Gaardejer Finnemann atter tilbage, lod sig anholde og fik en mindre Straf for Overtrædelse af det givne Tilhold.

Men hans Sag gaar nu til Overøvrigheden, og dens Afgørelse imødeses med Spænding, thi Hundreder af Optanter i alle Distrikter er stillet ligesom han.

Ved sit Vælgermøde i Ringe lod Konsejlspræsident, Udenrigsminister Deuntzer forstaa, at han allerede havde indledet Underhandlinger om dette vigtige Spørgsmaal.

Man maa ønske Eksellencen Held til at gennemføre en fast Overenskomst, saaledes som det ogsaa forlanges af besindige tyske Blade, der indrømmer det utiladelige at stille fast bosiddende Borgere og deres Børn helt udenfor alle statsretlige Love.

C. M.

HAR ISLAND KULTUR?

Nogle Bemærkninger i Anledning af Hr. H. Ch.

NIELSENS Artikel i »Illustreret Tidende« Nr. 49

d. 8. Septbr. f. A.

DA JEG FORLEDEN DAG læste Hr. N.s Artikel, var min første Tanke: »Hvorlænge var Abraham i Paradis?« Mon Reaktionen nu straks har sat ind? Igaar hilste os forfrosne Stakler den spirende Forstaaelses Golfstrøm med sin livsalige Varme, og allerede idag overskyldes den igen af den gamle Havguse med dens Ledsager Fordommens giftige Taage!

Hr. N.s Dom om Hr. O. Hansens Arbejde er efter mit Skøn baade ubillig og slet motiveret. I vore Øjne er det al Ære værd til Trods for de Mangler, som vi finde ved Gengivelsen af de enkelte, især de sværere Digte, da en fuldstændt eller adækvat dansk Oversættelse af vor Kunstpoesi omtrent er umulig. Derimod er alle de lettere Stykker ret godt lykkedes. De korte Personal-Skildringer finde vi da ogsaa i det Hele ret træffende, undertiden endog baade skarpsindige og aandfulde.

Hr. N. er en streng Dommer, som af visse Grunde aldeles overser det gamle Princip: *Audiat et altera pars*, d. den der skal dømme i en Sag maa først høre begge Parter. Han erklærer gentagne Gange, at han ikke forstaa Islandsk. Paa hvilke Præmisser bygger han da sine Slutninger? Hansens Arbejde, siger han, »er et Omvendelses-skrift, sendt ud i Verden for at hverve Proselyter for den ene saliggørende Tro paa islandsk Litteraturs Fortræffelighed!« Og med det samme giver han os Islændere sit første Spark: »Islænderne kende deres uheldige Stilling og Ensomheden, Upaaagttetheden har gjort Stoltheden til Hovmod og Selvgodhed.« Vor Tro paa vor Litteratur kalder han »gigantisk« o. s. v. Se, disse er Hr. N.s Præmisser, og da Hovedinsinuationen mest gælder hans egne Landsmænd, skal jeg overlade dem at svare derpaa. Det alene véd jeg med Vished, at jeg har med inderlig Glæde set Virkeliggørelsen af den Tanke, som jeg lige fra min Ungdom, fra den første slesvigske Krigs Tid, (den Gang jeg som Barn kæmpede i min Fantasi med de danske Hærmænd ved Frederitz) har søgt at tyde og tale for: en god og fornuftig Forstaaelse mellem Island og Danmark!

Ligesaa voldsomt accentuerer Hr. N. vor »Servilitet overfor Sagatidens Litteratur.« At vi er og vil vedblive at være stolte af vor Stortid — ligesom Damerne af deres — er en Selvfølge. Men hvad »Serviliteten« angaar, turde den være i stærk Nedgaaende. Desværre er det en Kendsgerning, at Sagaerne sælges ikke halvt saa godt og læses næppe halvt saa meget nu hos os, som for nogle Aar siden. Ingen, som noget kender til vore aktuelle Forhold, kan nægte, at en radikal Forandring i vort Folks Tankesæt har i den sidste Tid gjort sig synlig næsten paa alle Livets Omraader.

Og nu kommer Hr. N.s tredje og vældigste Kolleslag, der vistnok, i Lighed med Thors tredje Hammerslag i den sovende Jættes Pande, skal knuse vort Hovmodsljæld og gøre det til en Ydmyghedens Dal. »Island har ingen Kultur«, paastaar han, idet han grunder sin Bevisførelse paa en ny Definition af Begrebet Kultur, laant hos Nietzsche. Int skal det være! »Kultur er en Stilenhed.« Imidlertid skynder han sig at komme hin indtil Galskab geniale Filosof til Hjælp, og bøder paa hans Definition med en lang Udvikling paa eget Ansvar, en hel Skala af sociale Dissonanser. En daarlig Logik forresten, der i Stedet for Definition af »Kultur«, laver en løs Beskrivelse af et moderne Samfundsliv. Efter den Definition skulde man tro, at et Lands Kultur vilde forringes eller forsvinde med »Dumhedens og Forbrydelsernes Aftagen.« Og Nietzsches laante »Stilenhed« — er den identisk med Lidenskaberne »Gnidning og Brydning«, som jo altid og overalt, hvor Mennesker bo, finder Sted? Havde Hr. N. først raadført sig med sin Landsmand Vodskov og ikke med sin egen Hjerne vilde han være bedre sluppen fra sin vanskelige Operation. Han anfører en Uendelighed af Betingelser og Forudsætninger, som han siger Islænderne maa vente paa, inden de faar lavet en Kultur, men han glemmer, at vore Forfædre, som han jo tilstaa, har ejet en forsvarlig Kultur, ikke heller var i Besiddelse af en eneste af de opsummerede Betingelser!

Vi troede at Kultur var et relativt Begreb, som alle andre Begreber; man taler jo om de mest forskellige Kulturer, en høj, en lav, en hedensk, en kristelig, en dansk, en fransk, en kinesisk Kultur. Selv barbariske og halvvilde Folk kan endog siges at eje Kultur, forsaavidt disse gennem deres Livskamp og Naturbetingelse har lært at finde sig tilrette og skabe sig en nogenlunde sikker Eksistensform, som ikke kan eftergøres uden i det mindste under de samme Livsvilkår. En grønlandsk Kajakmand finder som saadan næppe sin Lige noget andet Sted paa Jorden end paa et, der ligner hans Hjemland. Kultur er intet Kvantitetsbegreb i nogen som helst Betydning; Mængde, Rigdom, vældige Samfærdselsmidler, skaber i og for sig ingen Kultur. Kultur er en Folkeindividualitetsdannelse, og især et Folks Aandsdannelse.

Skulde virkelig vore Broderfolk nægte at tilkende os begge disse Former af Kultur? En teknisk, og endnu mindre en kunstnerisk Form af

Særkultur har vi desværre ikke — ikke endnu. Foreløbig er vi nødt til at lade os nøje med at eje Spirerne, de indre og væsenlige Betingelser for Kultur. Hvilke iblandt vore ydre Forhold mon bedst har hjulpet os til at bevare os selv, vor Folkeindividualitet, vor Kultur eller Kulturspirer? Jeg mener vor Isolierthed frem for alt har gjort det. Og det er saa langt fra at en ny og stor materiel Opkomst, Kapitaler, Industri, Byer o. s. v. er en selvfølgelig Betingelse for vor sunde Kulturs Fremme, at vort Folk netop maa stedse staa paa Vagt hvis det derved ikke skal tabe hvad det har.

Har vi da ogsaa en Literatur? Det var det sidste Spørgsmaal. Besvarelsen af det Spørgsmaal vil jeg overlade Hr. Olav Hansen, — meget hellere end til selve Hr. Nielsen, men dog helst til en Autoritet som Dr. Georg Brandes; og han har jo allerede talt. Selv skal jeg blot tilføje, at hvis vi, der tælle 70 à 80 Tusind Sjæle, virkelig skulde eje noget som man kan bære med Navnet Literatur, saa turde allerede derved »Kultur«-spørgsmaalet være tilstrækkeligt besvaret. Thi allerede det, at et saa lille Folk vil arbejde for og betale en saa kostbar Luksus som Literatur, beviser fuldtud og mere end det mindre Postulat, som skulde bevises.

Hvad angaar vor ældre Literatur, saa vil som Kultur, fra Islands Bebyggelse og ned til Slutningen af det 17. Aarhundrede, skal jeg tillade mig at henviser vore danske Venner til og anbefale min ædle og aandrige Ven, afd. Dr. C. Rosenbergs Bog: *Nordboernes Aandsliv*.

De af Englands literary men, jeg har kendt og som forstod noget af vort Sprog — frem for alle Digteren William Morris — har enstemmigt erklæret, at der gaves en nyislandsk Literatur.

Sverigs største Skønaand, Victor Rydberg, skrev i 1876, at han tænkte paa saasnart han kunde at skrive en Afhandling for sine Landsmænd om Islands nyere og nyeste Literatur. Denna i sanning sköna literatur bör vara mer känd än hon är. Og i et andet Brev skrev han: »Ni ser med en känsla af miströstan på eder fattiga ö uppe i nordkanten af Europas karta, på den jätteväldigt svällande materiella odlingen i de stora landen. Jag har genomrest några af dessa stora riken och samtalat med tänkande män i mellensta och södra Europa, och funnit bland dem en aldeles motsatt pessimism*» — en förskräckelse öfver det quantitativa väldet öfver det qualitative, en längtan att kunna verka inom trängre utstakade kretsar, mer ideala centra, samt den öfvertygelse, att alla dessa så utvvecklade materiella tillgångar skola lända menskligheten till föga velsignelse, så vid det icke växer upp en motsvarande idéel Kraft, som kan nytja dem som medel för sina ändamål. Och hvad Island vidkommer — så gläms icke det lilas betydelse i världen! Allt stort i världen har växt upp ur förbisedda frön, och hvem vet om icke Islands folk är et sådant frö, förvaradt bland de nordliga isarne, för att desbättre bevara sin groddkraft för något kommande årtusen, da många af de folkström, hvilkas grenar nu öfverskygga världen, multnat ner? Sådan är historiens gång.»

Ikke sandt, vi kan godt taale Hr. Nielsens haarde Dom — kan godt taale, at én af hin jublende Skare fra Danmark, som vi med bankende Hjerter af Fryd og Fremtidshaab modtog ifjor, falder fra og frakender os som uværdige Undermaalere, befængte med »Hovmod og Spedalskhed«, vor lille, men retmæssige og haardttilkæmpede Lod af den fælles Broderarv. Ja, vi taaler det og tilgiver det — iblandt andre Grunde af Erkendtlighed overfor de andre af det samme Følge, som kun skrev og talte venlige og opmuntrende Ord om os og vort Land — fremfor alle overfor ham, som, medens hans Kammerater nød Jubel og Forlystelse, laa dødsygt, men har siden skrevet den smukke Bog, Hr. Nielsen saa daarligt har anmeldt, men for hvilken jeg for min Part sender min varme Tak og en kær Hilsen fra Island!

MATTHIAS JOCHUMSEN

SPØRGSMÅLET ISLANDS KULTUR ET SVAR

FORMODENTLIG for at hævne sig, fordi jeg unøjagtigt har ladet Færingen Dr. Finsen være Islænder, har Hr. Jochumsen insinueret, at Abraham nogensinde har været i Paradis. Da Hr. Jochumsen — saavidt jeg véd — er Præst, maa han vel vide om det gaar an at handle saaledes med det hellige. I hvert Fald var jeg straks paa det rene med, at jeg ingen Skaansel kunde vente af en Mand, der paa den Maade tillod sig at skatte og valte med en Patriark. Hele det islandske Blomstersprog bliver da ogsaa opbudt for fuld-

stændig at knuse mig — saa hvis Ordene alene gjorde det, var jeg kaput.

Der antydes endog i vage Udtryk en Beskyldning for Forræderi. Et Frafald — fra hvad? Rent bortset fra, at det var umuligt for mig at vide, at Laksen og den gode Vin involverede en Forpligtelse til at være af samme Mening som mine Værter angaaende Island, er det meget naivt af Hr. J. at opstille Festreferaternes Elskværdigheder som Mod-sætning til min Anmeldelse, der i det mindste røber en vis Interesse for Emnet. Thi hvad Hr. J.s Tillid til »de andre af samme Følge« angaar, kan jeg paa Grundlag af et større Kendskab til dem, forsikre, at det store Flertal blandt dem havde deres venlige Ord til billig Pris, fordi de ikke interesserede sig mere for Island end for et hvilket som helst andet Sted, hvor de tilbragte deres Sommerferie, og naar de islandske Festtalere paa deres ret ubeherskede Façon talte om »Blomsten af Danmarks Studenterungdom«, følte de som et noget overdrevent Udtryk.

Men roste Islænderne, ønskede de til Gengæld at faa de vakre Ord igen ubeskaaret. Jeg husker endnu, hvilken fortørnet Tavshed, der indtraadte, da jeg ved Alskeden ombord paa Skibet udbragte en Skaal for et Fremtids Island, idet jeg gik ud fra en Skildring af al den ubenyttede Rigmig, jeg under mit Ophold havde set, alle de Muligheder, Landet ejede, men som det endnu havde manglet Evne og Vilje til at benytte. Dette stred mod Festeremoniellens første Paragraf, at Island var stort og fuldkomment og beundringsværdigt. Jeg var derfor forberedt paa, at Islænderne ikke vilde acceptere den Velvilje og Interesse, min Artikel rummede for Island som Mulighedernes Land, men jeg havde dog næppe ventet en saa fuldstændig Mangel paa Forstaaelse, som Hr. J.s Svar røber. Havde jeg følt mig som Thor og betragtet Islænderne som Jætter, vilde det ikke have overrasket; thi selv Hammerslag gør jo kun ringe Indtryk paa Jættepander.

Hr. J. gaar ikke af Vejen for at argumentere paa følgende Maade: »Som Kendetegn paa Kultur anføres en Række moderne Fænomener — men hvor kan De saa prise Sagatidens Kultur?« Heldigvis sparer Hr. J. mig Svaret ved umiddelbart efter at bemærke, at Kultur er et relativt Begreb. Fuldstændig rigtigt. Derfor kan et Folk i det mørkeste Afrika i dette Øjeblik have Kultur — fordi — ja fordi den er en Enhed, ubrudt af moderne Ønsker og Ideer, og derfor har Islænderne ingen Kultur, fordi de har en moderne Bevidsthed uden at have moderne Hjælpemidler. Her er altsaa et Brud. Selv den mest stavnsbundne islandske Bonde rider ikke længer paa sin Hest med samme Følelse som før — han véd, at der findes Jærnbaner og Vogne drevet ved Damp og Elektricitet. Og den dannede Islænders Fantasi er opfyldt med alle Slags for ham uvirkelige Billeder: Telegraf, Telefon, Sporvogne, Teatre, Kaféer, Fængsler og Forbrydelser. Hvad dette Forhold betyder for Literaturen, er indlysende. Vil Digteren skildre moderne Liv, suger den halve Del af Værket sin Næring i noget, der ikke er nærværende, ikke omgiver ham. Man kunde saa tænke sig, at Fortidens Tilstande afgav Emner. Men han staar jo med det ene Ben midt i Fortidens Kultur — kun med det ene — og kan heller ikke overfor denne naa noget harmonisk Helhedssynspunkt.

Naar Hr. J. — ligesom jeg — mener, at Kultur er et relativt Begreb, vil han maaske nu kunne forstaa, at jeg kan anse hin »Uendelighed af Betingelser og Forudsætninger« for nødvendige i en moderne Kultur og dog være fordomsfri nok til at undvære dem hos Vikerne eller Negerne. Og det skulde synes en tilgivelig Fejl, at jeg ved at udelade Tillægsordet »moderne« gik ud fra, at det var den første Form for Kultur, ikke de sidste, Islænderne gjorde Krav paa at besidde.

Som Køller imod mig benytter Hr. J. en Række store Mænd. Den af dem, han efter Citatets Længde stoler mest paa, Victor Rydberg, siger forresten intet, der strider mod det af mig anførte. Naar han taler om »et Frø«, giver han dermed sine Ord om Kultur Adresse til Fremtiden.

Men i en Sag som denne gælder det Argument, og store Mænds Stempel betyder saa lidt. Hr. Jochumsen er selv et Eksempel. Thi, skønt han efter Kyndiges Mening er Islands betydeligste nulevende Skønaand — vilde det være uretfærdigt at lade Island af den Grund undgælde for hans mer end svage Argumentation. Ganske vist vil den ikke styrke nogen Islandsbegejstret i Troen, men paa den anden Side bør den ikke komme hans Fædrener til Skade paa dens gode Navn og Rygte. Dens Kultur ligesaa lidt modbevises som bevises ved slige Indlæg.

HARALD CH. NIELSEN

MAGISTER SØREN JENSEN

SØREN JENSEN havde mange Venner, og mange Ser de, som sørger ved hans tidlige, saa uventede Bortgang. Han var en aaben, ærlig, frisk Natur, som bragte Liv med sig, som interesserede sig for

mangt og meget og ikke var bange for at udtale sig. Af Natur og Oprindelse var han en ægte Jyde, født og opdraget i en afsides liggende Del af Landet, oppe i Als Sogn, N. f. den lille Vildmose. Her tumlede han sig ret af Hjertens Lyst sammen med en stor Sødskendeflok, og her vandt han ogsaa Naturen kær, saa at Studiet af den kom til at opfylde hans Sind. Her lærte han ogsaa Snarraadighed, hvad enten han var ude med Fiskerbaaden paa det aabne Kattgat, eller det gjaldt om med de ældre Brødre at føre den uvane Tyr af Gaarde. Snarraadig var han ogsaa, da det gjaldt om at slukke Ilden, der allerede havde fat i Tagskæget og truede med at ødelægge Gaarden. Men hjemme laa ogsaa Moderen syg, og denne Moder var hans første Tanke, og var der noget, som hørte med til hans inderste Væsen, var det Kærlighed til Moderen og senere Omsorg for Sødskende. Nogen større Lejlighed til at tilfredsstille sin Videlyst fandt han ikke i den lille Fæstegaard, og da saa Moderen døde, kunde han ikke længere holdes tilbage, men maatte ud at søge rigere Lærdomskilder. Her kneb det naturligvis med at skaffe de fornødne Midler, og da han endelig var bleven Student, var Forholdene saa vanskelige, at han var nærved at op-

SØREN JENSEN

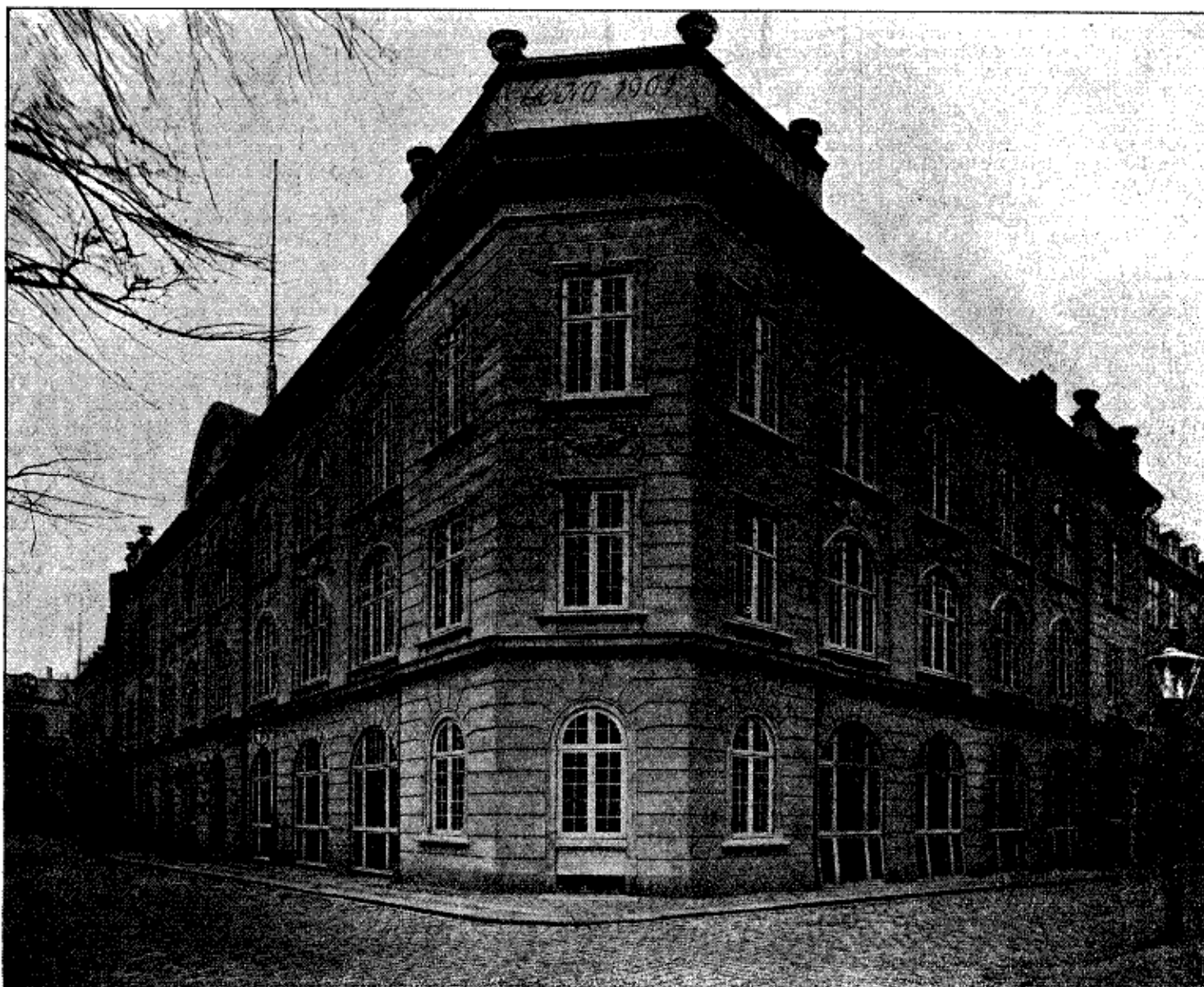
give det hele. Men Jyde var han og holde ud gjorde han, og saa lysnede det da omsider, og efter endt Eksamen tog han ret fat paa sine naturhistoriske Studier og paa Fuldførelsen af allerede paabegyndte Arbejder. Ogsaa ved Zoologisk Museum, ved dettes entomologiske Afdeling havde han faaet en lille Ansættelse; thi Insektverdenen var den Gren af Naturen, som særligt interesserede ham. Men Søren Jensen var ingen tør, kedelig Pedant, som kun havde Øje og Tanker for de kære Myg eller Sommerfugle. Liv var der i ham, og Liv vidste han at fremkalde hos andre; derfor var ogsaa hans Selskab meget søgt af hans jævnaldrende; i Studenteramfundet spillede han ogsaa en betydelig Rolle, og naar Søren Jensen kom, var der idel Glæde. Han var en udmærket Arrangør, og »Tak, Søren!« »Hvor er Søren?« lød det stadigt deroppe. Derfor vakte ogsaa hans tidlige Død saa megen Sorg og Bevægelse der, og derfor blev ogsaa den Højtidelighed, som »Samfundet« foranstaltede ved hans Ligs Overførelse til hans Fødesogn Als saa stemningsfuld og inderlig; thi længe vil han savnes ikke blot af Samfundets Medlemmer, men ogsaa af de mange Venner, baade Lærere og Medstuderende, som var indbudne til at overvære denne Højtidelighed, men længst af alle vil han savnes af den Videnskabs Dyrkere, som havde ventet sig saameget af ham.

F. MEINERT

Redaktionen træffes daglig paa Kontoret, Nørregade 16, fra Kl. 12—2. Redaktøren træffes personlig Mandag og Fredag fra Kl. 12—2.

Redigeret af Chr. Gulmann.

*) I en mørk Stund havde Undertegnede uforbeholdent betroet ham mine Tvivl om vor intellektuelle og sædelige Fremtid.

HJØRNET AF NIELS HEMMINGSENSGADE OG SKINDERGADE

(Tilhører Hr. Grosserer Emil Hjort af Firmaet S. Seidelin)

EN NYBYGNING

ENHVER, som holder af vor By, maa i høj Grad paaskønne de Bestræbelser, der i de senere Aar gøres for at opføre saa stilfulde Ejendomme som vel muligt, og ihvorvel nu og da et Fortidsminde maa vige ved de gamle Huses Nedrivning, saa kan man dog ikke andet end indrømme, at de fleste Nybygninger virker betydeligt mere oplivende end Størsteparten af de gamle, idéforladte Huse, som byggedes i en pengeknapp Tid efter de store Ildebrande og Bombardementet.

Det er ikke alene paa Byens Hovedstrøg, at der rejser sig nye, smukke Huse, men ogsaa mindre befærdede Gader nyder godt deraf. Saaledes vil vi i Dag præsentere vore Læsere en sjælden smuk Nybygning. Den er beliggende paa Hjørnet af Skindergade og Niels Hemmingsensgade, og er bygget af d'Hrr. Arkitekter *V. Ingemann & Son*, med Hr. Murermeister *P. Gram* som Entreprenør, som alle har stor Ære af deres Værk, og naar den projekterede ny Gade fra Regensen, i skraa Retning ned mod Hjørnet af Niels Hemmingsensgade, engang bliver til Virkelighed, vil denne Gaards Beliggenhed blive endnu mere smuk og iøjnefaldende.

Vi nøjedes imidlertid ikke med udvendig at beskue Ejendommen; vi fik Lyst til ogsaa at erfare lidt nærmere om den Virksomhed, den husede, og vi begav os i den Anledning derind, hvor vi traf Ejeren, Grosserer *Emil Hjort*, Chef for Handels-huset *S. Seidelin*. Han viste os beredvillig alle Lokalerne, og vi maa sige, vi blev meget imponerede ved at se, at Firmaets Virksomhed ikke alene op-

toges af de Lokaler, hvis Vinduer man ser fra Gaard og Gade, men endog af høje enorme Lager-rum under hele Gaarden samt af store Lokaler i Loftsetagen med Ovenlys.

Paa vor Anmodning til Hr. Hjort om at fortælle os lidt om Firmaet *S. Seidelin's* Virksomhed, bemærkede han, at han da først maatte dvæle ved Firmaets Stifter, Etatsraad *S. Seidelin*.

Min Svigerfader, begyndte Hr. H., er født i Skanderborg 29. April 1819. Efter Konfirmationen kom han i Lære, og efter endt Læretid til Hamborg, hvor han blev Rejsende; etablerede allerede som 24-aarig ung Mand en Manufakturforretning i Holbæk den 10. Oktober 1843. Efter at det var lykkedes ham at drive denne Forretning betydeligt frem, vilde han vie sine Kræfter til en endnu større Virksomhed; han overdrog da Holbæk-Forretningen til sin Medarbejder, den bekendte Dygtighed Hr. *W. R. Tidemand*, og etablerede den 29. Maj 1856 i København paa Amagertorv 11 en en gros Forretning i Manufaktur. Forretningen gik udmærket og allerede 1867 etableredes en Filial i Manchester, og ved hans store Dygtighed gik Virksomheden frem Aar for Aar.

Ved Siden af sin store merkantile Virksomhed havde Svigerfader ogsaa faaet Interesse for Landvæsenet, og har i Aarenes Løb ejet Eskildgaard paa Bornholm, Nyrupgaard i Nordsjælland, og i de sidste 24 Aar Lønstrup i Skaane, hvor han for Tiden boer.

Efter i over 40 Aar at have ledet Firmaet *S. Seidelin*, begyndte han imidlertid saa smaat at mærke Aarenes Tyngde; tillige saa han med sit klare, skarpe Blik, at man gik vanskelige Tider i

Møde, og han vilde derfor gerne trække sig tilbage.

Han anmodede derfor mig om at hlive hans Afløser, da hans Kompagnon, min i Sommer afdøde Svoger, Hr. *David Seidelin*, allerede den Gang var svagelig. Jeg boede i Hamborg, hvor jeg havde Forretning, og hvor baade min Hustru og jeg befandt os vel; men efter min Svigerfaders gentagne Anmodninger flyttede vi her over, og jeg traadte ind i Firmaet den 1. Juni 1884. Det var vanskelige og alvorlige Pligter, jeg gik ind til, men det lykkedes at føre Forretningen fremad, saaledes at Amagertorv 11, trods mange Ombygninger, blev for lille og for gammeldags; jeg maatte bygge, og nu sidder vi her.

Hvad mig personlig angaar? Ja, da er der ikke meget af Interesse at fortælle. Jeg er født 5. September 1843; da jeg voksede op, ønskede jeg at blive Landmand eller Kavalleriofficer, men min Fader tillod mig ikke at vælge nogen af disse Veje, han ønskede, at jeg, ligesom han selv, skulde være Jurist. Tvungen Læsning syntes jeg imidlertid ikke om, og min Karakterbog var »Ej blot til Lyst« for mine kære Forældre, saa den juridiske Bane blev opgivet, og jeg kom i Manufakturhandlerlære. Resten kender De.

DOKTOR DOYEN FORETAGER OPERATIONEN

DOODICA FORBINDES EFTER OPERATIONEN

EN MÆRKELEG SKILSMISSE

MAN HAR hidtil anset et Par sammen-voksede Tvillinger for noget af det mest uadskillelige, der fandtes men en interessant Operation, der for nylig er foretaget i Paris har henlagt denne til Menneskeheds fejlagtige Meninger.

En Gang tidligere har man prøvet en saadan Operation, men den kostede den ene af Tvillingerne Livet. I dette Tilfælde hvor det gjaldt om at skille et Par indiske Tvillinger, som har været vist frem i Barnums Cirkus synes det som om begge Parterne skulde slippe fra det med Livet og det skønt ingen af dem havde synderlige Kræfter at staa imod med.

Radica, der var angrebet af en begyndende Tuberkulose havde om Morgenens 39 Graders Feber og om Middagen var Doodica Døden nær i en stærk Besvimelse. Betingelserne for et lykkeligt Udfald af en Ope-

RADICA OG DOODICA, 48 TIMER EFTER OPERATIONEN

ration samme Dag var altsaa ikke de bedste, og trods Operatøren Doktor Doyens eminent Dygtighed blev Udfaldet ikke bedre end forrige Gang.

Hurtigheden er i saadanne Tilfælde ofte det afgørende. Et Bevis herfor var den foregaaende Tvillingoperation, hvor den overlevende Part blev behandlet af den dygtige Læge Chapot-Prévost selv, medens han maatte overlade den anden til sine mere langsomme Kolleger. Endda varede denne Operation i alt fem Kvarter, medens Doktor Doyen foretog det dobbelte Arbejde i tyve Minutter, og det mindre heldige Udfald skyldes sikkert kun den ene af Tvillingernes Sygdom.

Skulde nogen stille sig skeptisk overfor Fortællingen om denne kirurgiske Bedrift, vil det ikke være udelukket, at han med egne Øjne kan overbevise sig derom, thi Operationen er bleven kinematograferet. Der er taget ialt 1500 Plader paa et 3 Meter langt Baand — altsaa 50 Billeder pr. Meter.

Drik altid
Elisabethsmindes
Chokolade og Kakao.

Det originale
Maltet Brød
— System Ludvigsen —
fra *Viggo Schulstads Bagerier*
kendes paa, at det altid bærer
dette Mærke.

2 Menneskers Frelse.

Hr. J. Olesen, Østre Teglgård ved Viborg, der var oplyst, beder os offentliggøre følgende:

Undestegnede, der i flere Aar har haft en daarlig Fordøjelse, Saar paa Tarmene, og i det hele taget var saa svækket, som noget Menneske kunde være, har prøvet mange Midler uden Resultat, men ved Brugen af Sybille-Elixiren »Livsvækker« fandt jeg i Løbet af faa Dage Hjælp og befandt mig nu fuldstændig vel.

Hr. J. Petersen, Allerup Skovgaard ved Odense, meddeler bl. a.:

Efter i 12 Aar at have lidt af Mavekatarrh og derfor forgæves søgt Lægehjælp og mange andre Raad, købte jeg hos Hr. Cand. pharm. P. A. Kruse i Odense i Fl. Sybille Elixir og fik derved det rette Middel til min Helbredelse, thi ved Brugen af denne ene Flaske Elixir blev jeg fuldstændig rask igen og sender herved Opfinderens min bedste Tak.

Sybille-Elixiren »Livsvækker«, som det er allerede tilsluttet Materialister og Købmænd at forhandle, faas i 1 Kr. 50 Øre Flasken i København i Central-Depotet, Lille Kongensgade 34, samt i flere velassorterede Material- og Kolonialforretninger og de kendte Depoter i Provinserne.

Lützhøfts Korsetter

med Fjedre, som ikke knække, ere de solideste og bedste, der eksistere. En Mængde Anbefalinger haves. Fabrikken, St. Regneg. 4, 2. Sal.

August Strøh,

Boldhusgade Nr. 1, 2 & 3. — Telefon 3745.

anbefaler

1899'er Bordeaux Vine.

Vndere af Bordeauxvine tilraades det at dække Deres Forbrug af denne Aargang, som er den bedste siden den berømte Aargang 1875. Den tilbydes til meget fordelagtige Priser. Prøver staar gerne til Tjeneste, og kan Vinene lagres hos mig til suksessive Aftagning.

Er Deres Haar graat,

brug altid **CHR. V. HENDES** uskadelige Haarfarver.
8, Kronprinsensgades ny Materialhandel 8.

Lager:
W. C.
Urinals,
Badekar,
Vaske-
kummer,
Hospital-
vaske,
Badeovne
etc.

Herman Aug. Suhrke, Kbhvn. B.
Helmerhus, Vestre Boulevard 13.

Thorsens Gas-Stege,

Bage- og Kogeovne ses daglig Kl. 8-8, Gl. Kongevej gra. Hver Torsdag Kl. 1-4 vises Stegning, Bagning og Kogning, Klosterstræde 4, St. t. H. — Højeste Udmærkelse paa Bageri- og Konditorudstillingen i København Juni 1895. W.C., Brusebade- og Karbadeanlæg udføres.

LIN-TARIN (Damen m. 3 Ben) gør Legemet smidigt, forskaffer Sundhed, Friskhed og Skønhed. Faas paa alle Verdens Apotheker i Daaser à 1 Kr. 25. — Paris. Depot hos Firmaet Alfred Benzon.

PARFUMERIE J. FISKER & Co.

Hovedudsalg: Volmerhus, City.
Filialer: Frederiksberggade 30.
Frederiksberggade 31.
Gl. Kongevej 108.
Udsalg i alle Provinsbyer.

FERD. SCHÆBEL

GAS- OG VANDMESTER
Badeværelser og Vand-Closetter
installeres.
Mikkelsbryggersgade 6. Tlf. 3311.

Kun Nøiendams Kaffe.

Adelgade 34. Skindergade 36.

A. C. Perchs

Thehandel.

Kronprinsensgade 5.
Grundlagt 1835.
Telefon 3562.

Eldste og største Specialforretning i The.

Sagførere.

Sagfører Søren Dambæk,
Telefon Nr. 37.
Præstø.

bæger.

Sygegymnastik. Massage, Electricitet.

Træffes 1-3 hver Søndag.
Nørrevoldgade 15, 1. Sal.
Abbr. Clod-Hansen.

Guld- og Sølv-medaille

DANSKE HAMLET CYCLER

Stoekholm og Paris.

Hamlet-Cyclen
er dansk Fabrikat.

Fabrik: Meinungsgade 10, 12, 14.

Udsalg: Købmagergade 54.

Forhandlere i alle Landets Byer.

Enhver Ynder af en virkelig fin og god Toilettesæbe anbefales

Faas i alle Material- Urtfekar- og Colonialhandeler.

En gros Lager i København:
Carl E. Petersen, St. Kongensgade 40.

Forskellige Frimærker kun 25 Øre

pr. Sæt: 16 Australien, 12 Argentina, 9 Bulgarien, 12 Canada, 6 Costa Rica, 7 Cuba, 12 Finland, 10 Grækenland, 12 Japan, 6 Persien, 9 Peru, 12 Serbien, 18 Schweiz, 14 Portugal, 18 Spanien, 6 Lombardiet.

Prisliste Nr. 15, 104 Sider, Pris 25 Øre, som godtgøres ved første Ordre.

N. S. Nedergaard. Skive.

N. P. Rostrups
bekendte

Ligkistemagasin er i **34 & 36**,
men ikke 38 i
Walkendorffsgade
(Store Helliggejststræde)
bag Helligaandskirken.

NB. Man boder lægge Merke til Nummeret og Navnet.

Kjøbenhavns Album-Fabrik.

Varemærke.

Danske Album

ere de smukkeste og solidest forarbejdede samt de billigste, da Tolden spares. Faas i de fleste Forretninger i denne Branche.
Festalbums leveres paa Bestilling.

« Dersom De hoster
saa tag Géraudel Pastiller.

Den offentlige Mening over hele Verden har faastsaaet

Géraudel Pastillernes

store Kraft.

Det fortrinligste Middel til al helbrede:
Forkølelse, nervøse Hoste,
Svælgkatarrh, Hæshed, Katarrh,
Asthma, etc.

Undværlig for Folk, som anstrenge Stemmen eller som ved deres Arbejde ere udsatte for at indaande Støv eller pirrende Damp.

Meget nyttig for Røgere.

En Æske med 72 Pastiller indeholder Brugsanvisning.
Faas paa ethvert Apothek.

Kjøbenhavn: D'Hr. Alfred Benzon, Østergade 18, og Th. Løse & Co., Kronprinsensgade 5.
Odense: Gustav Lotze.

Have- og Gravgelændere

saavel af smedet Jern som af Jærtraad, leveres fra 4 Kr. pr. løbende Alen, samt elegante og billige Jærnporte. Ill. Priskurant tilsendes. Ordres til Provinserne ekspederes.
Telefon 2790. **V. Fiedler, Niels Ebbesensvej 27.** Telefon 2790.
Forretningen henflyttes til H. C. Ørstedesvej 30.

MOD. FEDTSYGE
MARIENBADER
REDUKTIONSPILLER
Dr. SCHINDLER BARNAY
Kaiserlig Med. Overlæge
ved Kongens Rudolfs Hospital
Bæstendele

30 AARS ERFARING

De Forlangende sendes Prøver til Lægerne

DE ENESTE RØGE

Generaldeponat
Kjøbenhavn
Hr. Fiedler
Alfred Benzon

Enhver Husmoder

som vil spare Penge, bør samle alle sine uldne, vævede og strikkede Klude, og lade disse fabrikere til smukke, moderne, solide og jernstærke Herre-, Dreng-, Dame-, Gardin- og Møbelstoffer, samt til Tæpper, Dækner og Rejseplaid paa **Chr. Junchers Klædefabrik i Randers**. Største og ældste Klædefabrik her i Landet, som selv fabrikere Kludene helt færdige til Syning. Prisbelønnet med Sølvmedaille. — Grundlagt 1852. Prøver med Prisliste og Oplysninger sendes paa Forlangende franco.

Hunyadi János
NATURLIGE
BITTERVAND
DET BEDSTE
AFFØRINGSMIDDEL.

KUN ÆGTE
NAAR FIRMAET **ANDREAS SAXLEHNER** FINDES PAA
ETIKETTEN.

NANCY-France } Mr. et Mme.
Léo Pierre
reçolvent pensionnaires. Famille de Professeur (protestante). Enseignement complet de la langue française. Grande Université. Réf.: Hr. Grosserer Hjorth, 32 Hauserpl., Kbhvn.

ODONTA
TANDVAND
til Mundens
Pleje og Tændernes
Vedligeholdelse.
WOLFF & SOHN
KARLSRUHE & WIEN

Guldmédaille paa Verdensudst. i Paris 1900.

Faas paa Apothekerne samt i de bedste Parfumeri- og Frisør-Forretninger.

Russisk — Engelsk — Tysk
— Fransk — Svensk —
— Dansk — Spansk —
— Italiensk for
Voxne efter Berlitz-
Metoden af Lærere
af den paagældende
Nationalitet.
Klasseundervisning og private Timer
(event. i Elevens Hjem).

Undervisning gives i **Konversation, Korrespondance og Litteratur.**

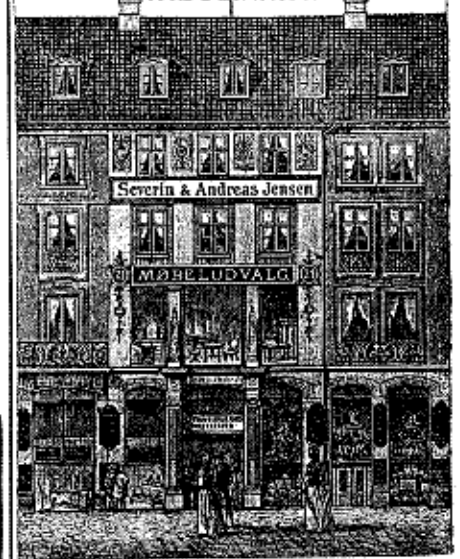
Prospektus gratis og franko
Prøvetimer gratis.
Vimmelskaftet 42, 2. Sal,
Jorcks Passage.

The Berlitz School of Languages

Adolf Zinn Kul Brænde
Kokes Briketter
4, Blaagaardsgade N.

Linoleum Special-Forretning.
Intetsteds bedre. Intetsteds billigere.
C. RUS BONNE, Silkegade 1. Tlf. 3132.

Severin & Andreas Jensen
MØBELFABRIK.
Kongens Nytorv 21.
Østergade og Lille Kongensgade.
KØBENHAVN

Prisbelønninger:
Kjøbenhavn 1865, Malmø 1865, Stockholm 1866, Paris 1867, Amsterdam 1869, Kjøbenhavn 1872, Wien 1873, Malmø 1881, Boston 1883, Kjøbenhavn 1888, Paris 1889, Stockholm 1897.
Guldmédaille Paris 1900.